

SVĚTLO

51.-52. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

16Kč (12 Sk)

21., 28. PROSINCE 2003

*„V městě Davidově
se vám dnes narodil*

Spasitel -

to je Kristus Pán!“

(Lk 2,11).

Jediný Spasitel!

Jediný Zachránce!

*To je poselství Vánoc,
které nám musí dávat
stále nové impulzy!*

Probudme se

ze spánku: jenom ON

je Cesta, Pravda

a Život!

S těmito myšlenkami

Vám přejeme

z celého srdce

milostiplné Vánoce

a požehnaný

nový rok 2004!

Redakce

Boží divy při východu z Egypta

Radostný a triumfální zpěv, který jsme nyní recitovali, připomíná exodus Izraele z egyptského útisku. Žalm 113A je součástí oné kolekce, kterou židovská tradice nazvala „egyptský hallel“. Jsou to žalmy 112–117, sborník zpěvů, používaných především v židovské velikonoční liturgii.

Zpěv očekávání a naděje

Křesťanství převzalo žalm 113A se stejným velikonočním významem, ale otevírá ho novému pojetí, které vyplývá z Kristova zmrtevýchvstání. Východ oslavovaný v žalmu se proto stává obrazem jiného osvobození, radikálnějšího a univerzálnějšího. Dante v Božské komedii vkládá tento hymnus podle latinské verze Vulgáty do úst duším v očistci: „In exitu Izrael de Egypto – zpívali spolu jedním hlasem“ (Očistec II, 46–47). Vidí tak v žalmu zpěv očekávání a naděje těch, kteří se chystají vyjít po očistění od každého hříchu k poslednímu cíli – spojení s Bohem v ráji.

Sledujme nyní tematickou a duchovní osnovu této krátké modlitební skladby. V úvodu

(v. 1–2) se připomíná východ Izraele z egyptského útisku až po vstup do zaslíbené země, která je *Boží svatyní*, tzn. místem jeho přítomnosti uprostřed lidu. Jistě, lid a země se tu spolu směšují: Juda a Izrael jsou výrazy, jimiž se označovala jak svatá země, tak vyvolený národ, a jsou pokládány za sídlo Hospodinovy přítomnosti, jeho zvláštního vlastnictví a dědictví (srov. Ex 19,5–6).

Po tomto teologickém vymezení jednoho ze základních prvků víry Starého zákona, tj. po vyhlášení obdivuhodných skutků, které vykonal Bůh pro svůj lid, žalmista v nich stěžejní prvky duchovně a symbolicky prohlubuje.

Boží divy

Rudé moře při východu z Egypta a Jordán při vstupu do Svaté země jsou personifikovány a proměněny ve svědky a nástroje, které se účastnily vysvobození způsobeného Hospodinem (srov. Ž 113A, 3.5).

Na počátku při východu je tu moře, které se rozestoupí a nechá Izrael projít, a na konci pochodu pouští je tu Jordán,

který zastavuje svůj tok, nechá vyschnout své koryto, aby umožnil průchod procesí synů Izraele (srov. Joz 3–4). Uprostřed se připomíná zážitek ze Sinaje: zde se hory účastní velkého Božího zjevení, které se uskutečňuje na jejich vrcholcích. Podobné živým tvorům, jako jehňata a berani poskakují a skáčou. S velice živou personifikací se žalmista ptá hor a pahorků na důvod jejich vzrušení. *Hory, proč poskakujete jako berani, pahorky, proč skáčete jako jehňata* (Ž 113A, 6)? Jejich odpověď se neuvádí; je dána nepřímou prostřednictvím příkazu, adresovaného zemi, aby se také ona třásla *před Pánem* (srov. v. 7). Neklid hor a pohorků byl tedy projevem adorace před Hospodinem, Bohem Izraele, aktem slavného jásohu z Boha transcendentního a zachraňujícího.

Pramen života

To je téma závěrečné části žalmu 113A (srov. v. 7), který uvádí jinou významnou událost pochodu Izraele pouští, totiž vodu, která vytryskla ze skály v Meribě (srov. Ex 17,1–7; Nm 20,1–13). Bůh proměňuje ská-

lu na pramen vody, ze které se vytvoří jezero: na základě tohoto divu se projeví otcovská starostlivost o lid.

Toto gesto nabývá symbolického významu: je to znamení spásné Hospodinovy lásky, která zachovává a obnovuje lidstvo, krácející pouští dějin.

Jak je známo, sv. Pavel přejímá tento obraz a na základě židovské tradice, podle které skála provázela Izrael na jeho cestě pouští, čte tuto událost podle kristologického klíče: *...všichni pili stejný duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus* (1 Kor 10,4).

V tomto duchu velký křesťanský mistr, jakým je Origenes, když komentuje východ Izraele z Egypta, myslí na nový východ, který uskutečnili křesťané.

Vyjadřuje se totiž takto: „Nemyslete si, že jen Mojžíš vyvedl lid ven z Egypta. I nyní Mojžíš, kterého máme s sebou..., totiž Boží zákon, tě chce vyvést ven z Egypta: budeš-li ho poslouchat, chce tě vzdálit od faraóna... Nechce, abys setrval v temných skutcích těla, ale abys vyšel na poušť, abys dospěl na místo zbavené rušení a naléhání světa, abys dospěl do klidu a mlčení... Až tedy dojdeš na toto místo klidu, budeš tam moci obětovat Hospodinu, tam poznáš Boží zákon a moc Božího hlasu“ (Omélie sull' Esodo, Řím 1981, s. 71–72).

A s použitím Pavlova obrazu, který připomíná přechod moře, Origenes pokračuje: „Apoštol to nazývá křtem, který se u Mojžíše uskutečnil v mraku a v moři, abys také ty, který jsi byl pokřtěn v Krista vodou a Duchem Svatým, věděl, že Egyptané tě pronásledují a chtějí tě znovu povolát do svého otroctví, tj. k vůdcům tohoto světa a k zlým duchům, jimž jsi dříve otročil. Oni se zajisté snaží tě dostihnout, ale ty sestup do vody a zachraň se bez úhony, obmyj skvrny hříchů, vystup jako nový člověk, abys zazpíval novou píseň“ (tamt. s. 107).

Bolletino Vaticano 3. 12. 2003

EDITORIAL

Co jsou to Vánoce? Mnoho lidí odpoví, že jsou to svátky míru, radosti, štědrosti, svátky rodinné pohody a také svátky dětí. Ale odkud se bere tento mír, radost, štědrost a pohoda? Nejsou to všechno právě úzké profily a „nedostatkové zboží“ současné společnosti? Jinými slovy, Vánoce jsou svátky toho, co lidé sice pokládají za něco nejceněnějšího, co bychom rádi měli, ale čeho se nám nedostává. Pragmatické smýšlení odsunulo „Ježíška“ stranou jako iluzi, aby tak vzniklo místo pro jiné iluze. Vytváříme si proto na několik dní nebo hodin iluzi blíže nejmenované svátečnosti, podpořené vnějším pozlátkem a elektrickými světélky

na „iluzorním stromečku“, reprodukovány koledami si vyvoláváme pocit, že je nám dobře, že jsme štědrí a dobrého srdce. Kolik lidí ještě zasedá ke štědrověčernímu stolu s vědomím, že vánoční sváteční pohoda se nezakládá na iluzi, ale na skutečné události, která zásadně změnila běh lidských dějin? Právě proto, aby se lidem vrátily ty vytoužené hodnoty – mír, radost a dobrota srdce, Bůh se stal „Bohem s námi“, sestoupil mezi nás v té lidsky nejskromnější a nejprostší podobě, přišel, aby obnovil původní přátelství mezi Bohem a člověkem.

„Nebojte se!“ oslovil anděl pastýře. Vybral si právě tyto

prostáčky nejen proto, že to byli jediní lidé, kteří ponocovali, ale také proto, že skýтали předpoklad, že nebudou o této zprávě nejdříve kriticky rozumovat, nýbrž opravdu uvěří neobyčejnému poselství, určenému nicméně všem lidem, že se narodil vytoužený a očekávaný Spasitel.

Andělova výzva „Nebojte se!“ nebyla bezdůvodná. Bude to právě strach, který bude lidem bránit, aby přijali skutečnost, že přišel Emanuel, že Bůh bude s námi. Není to příznačné, že největší strach ze slaboučkého dítěte mají ti nejmocnější? Cítí se pojednou ohroženi a zmobilizují celý mocenský aparát, aby zlikvidovali v zárodku

Pokračování na str. 7

Blahoslavená víra

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Jak jsem si zasloužila,
že Matka mého Pána přišla ke mně?*

Chceš-li se dnes setkat s Pánem, musíš jít za Marií do jejího prostého domku v Nazaretě, do místa, kde se stal největší zázrak lidských dějin. Bůh je zde, ale ví o tom jen čistá Panna, která ho přijala do svého lůna za zvěstování anděla. Přicházíš však k Marii ve chvíli, kdy se chystá na dalekou cestu. Kdo obdržel přemíru milostí, nenechává si je pro sebe, ale touží podělit se s těmi, které miluje.

Anděl, který k ní přišel jako Boží posel, oznámil jí, že i její příbuzná v judských horách je v požehnaném stavu. Alžběta dávno překročila věk plodnosti, ale jak řekl anděl, *u Boha není nic nemožného.*⁽¹⁾ Maria má tedy ne jeden důvod, aby se vypravila za svou omilostněnou příbuznou. Máš příležitost doprovázet dívku z Nazareta na její dlouhé cestě. Využij této příležitosti k tomu, že se naučíš, jak nejlépe chválit dobrotivého Boha zpěvem žalmů a duchovních písní. Ustavičně se přítom klaněj Božím Synu, kterého v sobě Maria nese jako v živém svatostánku.

Je pro tebe velikým požehnáním, že můžeš být svědkem setkání svatých žen, které spojuje společné tajemství. Pohleď s úctou, jak se tu objímají neporušená Panna a neplodná stařena, kterým Bůh obdivuhodně požehnal a zázračně obdaril plodem jejich lůna. Nejvyšší ukazuje svou moc nejraději tam, kde lidé již nic neočekávají. Jak uvedl anděl, zázrak v judských horách je potvrzením ještě většího zázraku, který se stal v Nazaretě.

Mariin příchod je vždy spojen s příchodem milosti. Sotva vyslovila slova pozdravu, zaplavila Alžbětu nejen nevyslovná radost, ale i světlo a moc Duchu Svatého. Není pro tebe větší milostí než zdržovat se v blízkosti Marie. V této prosté Panně z Nazareta našla svůj nejvznešenější příbytek Nejsvětější Trojice, která k ní sestoupila, aby povznesla k nejvyšší důstojnosti lidské mateřství.

První z žen, které se takto dostává požehnání, je Alžběta. Z Mariiny přítomnosti se raduje nejen staříčká matka, ale i dítě v jejím lůně se pohnuje radostí, že se mu dostalo skrze Marii milosti a posvěcení. Poděkuj Alžbětě za její výmluvné svědectví, které je určeno všem matkám, aby si s podobnou radostí byly vědomy, s jakým zalíbením a láskou shlíží Bůh na život, který přijaly do svého lůna.

Maria se ti tu poprvé představuje jako vyvolená Prostřednice všech milostí. Co by Bůh nedal té, které svěřil svého jediného Syna. Přicházej za ní se vším, co se rodí v tvém srdci. Budeš-li ji vždy přijímat s takovou radostí a otevřenou

náručí a blahoslavít jako Zachariášova žena, i tvoje duše se pohne radostí a naplní tě hojnou milostí, která očišťuje a osvobozuje. Nauč se pak na tyto dary milosti odpovídat podobně, jak to učinila Maria: následuj ji v její horlivosti a roznašej spolu s ní Boha a jeho radost duším. Ráda tě tomu naučí, dáš-li najevo alespoň nesmělý zájem a ochotu.

Ale i matka Jana Křtitele je tvou dobrou učitelkou, především jako první citelka Panny Marie. Pozorně naslouchej jejímu pozdravu a přání, aby ses naučil, jak máš blahořečit Boží Matku. Způsob, jakým to Alžběta činí, je tím nejlepším z nejlepších. Vždyť jí ho diktuje sám Duch Svätý. Mariin nejsvětější Snoubenec si sám určuje, jakými slovy má lidstvo až do skonání věků velebit jeho Nevěstu a Dceru Boha Otce. Mysli na to, kdykoliv budeš po Alžbětě vyslovovat slova chvály na tu, která je *požehnaná mezi ženami*, která je jako *Matka Pána* nejpřednější ze všech žen a slávou všech lidských matek.

V Alžbětě ti Duch Svätý představuje také vzácný příklad pokory. Nemrzí ji, že její mladičké příbuzné z Nazareta se dostalo nekonečně většího vyznamenání, nýbrž naopak, naplňuje ji to radostným úžasem a hlubokou vděčností. Uvědom si, jak pokora zúrodňuje duši, takže dokáže ocenit nesmírnost Božích darů, ať už se s nimi setkává u sebe nebo u druhých. Živé vědomí, kdo je Ten, který je původcem všech darů, a kdo jsi ty, kterého tak hojně obdaroval, ti vnuká Alžbětinu otázku *Jak jsem si zasloužila?* Jak jsem si zasloužil, že Hospodin, který je Nejvyšší a Nejsvětější, se skrze čistou Pannu snížil až ke mně, který jsem ničím? Jak jsem si zasloužil, že Matka mého Boha je také mojí Matkou?

Jak sis to zasloužil? Nijak. To všechno se děje jako dílo odvěké Boží lásky. To, za co Alžběta tak blahořečí svoji svatou návštěvnici, je výzvou i pro tebe a pro všechny lidi: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, co ti bylo řečeno od Pána.* To je také to jediné, co můžeš udělat, aby sis otevřel přístup k nezaslouženým pokladům milostí a Božích darů. Jen ten, kdo uvěří, se stává svědkem i tak lidsky nepochopitelných divů a zázraků, že *Panna počala a porodila* a že *Pán té, která byla neplodná, dává bydlet jako šťastné matce.* I tvá duchovní neúroda a neplodnost se může zcela proměnit, když budeš s pokornou vírou prosit, aby se na tobě *vyplnilo to, co bylo řečeno od Pána.* S vědomím, jak věrně a s jakou přemírou Bůh plní, co slíbil, předstup před něho s důvěrou a upřímností: *Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli! Už od tebe neustoupím. Ochraňuj, co tvá pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,37; ⁽²⁾ resp. žalm 80

Liturgická čtení

1. čtení – Mich 5,1–4a

Toto praví Hospodin:

„A ty, Betléme efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást se v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení – Žid 10,5–10

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravil mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl:

Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“

Po prvních slovech „oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůli“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium – Lk 1,39–45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách.

Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svätým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Světice z Moncalieri

Marie Klotilda Savojská

**„Můj život teď bude tou nejuplněnější obětí - těla, srdce, citů, všeho z lásky k Tobě, Ježíši...
Budu šťastná, když budu Tvou obětí, můj Ježíši, jestliže se Ti to líbí.“**

Tato slova nenapsala řeholnice, nýbrž třicetiletá kněžna, která se narodila a žila na evropských dvorech, velice známá v nejvyšší společnosti své doby, Marie Klotilda Savojská, kterou, jak doufáme, uvidíme jednou pozdviženou k účtě oltáře.

„Budu usilovat jen o to, abych se líbila Tobě“

Narodila se v Turíně 2. března 1843 jako dcera Viktora Emanuela II. a Marie Adély Rakouské. V rodném domě obdržela od matky (ale i od otce) a od prarodičů Karla Alberta a Marie Terezie, krále a královny Piemontu a Sardinie, nejlepší křesťanskou výchovu. Byla prvorozenou z osmi dětí Viktora Emanuela a cítila se tak trochu jako maminka svých bratříčků, především když matka předčasně odešla z tohoto světa a zanechala je jako sirotky. Získala dobré literární a náboženské vzdělání, učí se evropským jazykům, s chutí maluje. Miluje hudbu a jízdu na koni. Ale již od útlého věku se její srdce upíná k Ježíši.

Již jako mladička čte křesťanské spisovatele, jako P. Croiseta, Massillona a Bourdaloua, kteří jsou zaměřeni na Krista.

Mons. Charvaz ji na jaře 1853 připravuje na první sváté přijímání, k němuž přistoupí 11. června 1853 na zámku Stupinigi. Onoho dne napsala Klotilda svá předsevzetí, která pak zachovávala celý svůj život. První z nich je projevem absolutní prostoty: *Ježíši, chci jednat jen tak, abych se líbila Tobě. Budu přívětivá v jednání a budu prosit Boha, aby mi pomohl milovat ty, ke kterým necítím žádné sympatie.*

Na závěr svátečního dne prvního svatého přijímání se jí babička zeptala: „Co jsi žádala dnes ráno od Ježíše?“ Klotilda

odpověděla: „Abych nikdy nebyla královnou.“ Ale hned dodala: „Stačí mi, když budu princeznou, protože tak budu mít hodně povinností.“

Od toho dne je eucharistický Ježíš velkou láskou jejího života: nic nedělala bez Ježíše, stejně jako se již od malička učila uctívat Pannu Marii každodenní modlitbou růžence.

Její život probíhal normálně i přes smutné rodinné události až do roku 1857, kdy se její otec král Viktor Emanuel dovídá, že kníže Jeroným Bonaparte, synovec císaře Napoleona III., by se s Klotildou rád oženil. Knížeti je 40, Klotildě 15. Sňatek se stal mezinárodní záležitostí v rámci jednání, která vedl ministr Cavour v Plobière s císařem, aby se připojil k piemontskému vojsku při hrozící válce s Rakouskem.

Viktor Emanuel se zdráhá, ale nakonec je nucen ustoupit „státním zájmům“ a přenechává princezně Klotildě, aby sama zvolila svou budoucnost. Princezna uvažuje, dlouho se modlí s vědomím toho, co ji čeká - manželství s liberálem: *Je-li vůle Pána, že si mnou poslouží, aby prokázal dobro tomuto národu, proč bych měla říci ne?*

Přijímá to jako obět. 30. ledna 1859 se v turínském dómu vdává za Jeronýma Bonaparta. 3. února vstupují slavnostně do Paříže. Klotildina tvář je bělejší než její bílý šat nevěsty. Jde na přijetí k císaři Napoleonovi III. a císařovně Evženie a celého pařížského dvora.

Na pařížském dvoře

Šestnáctiletá Klotilda vystupuje s jedinečnou autoritou. Jelikož je věrná své víře, nachází se záhy na Kalvárii nepochopení a utrpení. Její manžel tráví celé dny, aniž by jí spatřil, a ona je nucena si s ním dopisovat. Brzy musí přiznat v listu svému duchovnímu vůdci P. Gazellimu v Turíně: *Nevím, zda je na světě komplikovanější situace, než je ta moje. Jen v rozjímání, modlitbě a absolutním sebezapírání mohu jít vpřed.*

Prohlubuje svou kulturnost, aby byla na výši své situace. Aby udělala radost Jeronýmovi, doprovází ho na cestách do USA, Egypta a Svaté země, kde prodlužuje svůj pobyt, aby se mohla modlit na Ježíšových místech, především na Kalvárii, protože Ukřižovaný je pro ni vším. Aniž by jitrila svého manžela, racio-

nalistu a nepřítele náboženství, dosáhne toho, že má každý den ve své kapli mši svatou.

Její radost byla veliká, když se jí v letech 1862, 1864 a 1866 narodily postupně tři děti, Viktor, Ludvík a Leticie. Její důvěrný styk s Ježíšem se prohlubuje, žije pro něho a pro výchovu svých dětí v jeho světle. Vyhýbá se pokud možno dvorní nádheře a věnuje se především péči o chudé a o nemocné ve špitálech, kte-

Marie Klotilda Savojská

ré denně navštěvuje. O slavnostech, kdy nemůže odříct svou účast, se obléká prostým způsobem a je velice zdrženlivá. Paříž a Francie brzy pochopí, že tato krásná a sladká princezna je něco jiného než dvůr.

George Sandová, slavná spisovatelka, řekla o ní knížeti Napoleonovi: *Je to obraz nevinnosti. Svými způsoby si mě získala.* Ernest Renan, nevěrec a nepřítel Kristův, uznává: *Klotilda je světi-ce rázu sv. Ludvíka Francouzského.* Císař Napoleon, kterému říká „papá“, si jí hluboce váží jako *nejmilovanější dcery.* Císařovna je hrdá na její způsoby, pevné a sebejisté, ale Klotilda jí odpovídá: *Zapomínáte, že jsem se narodila na dvoře.*

Pak přijde porážka Napoleona u Sedanu pod palbou pruských granátů. Klotilda je jedna z posledních, kdo opouští Paříž, zatímco hlavní město je již obsazováno. Na doporučení, aby odstranila z kočáru ozdoby, aby

Mariánská svatyně na vrchu Superga

„Hluboce v duši nám vzejde, kým je“

nebyla poznána, odpoví: *Strach a savojský rod se nikdy nepotkali*. Se vztyčeným čelem jako královna, nikoliv jako uprchlice opouští Paříž a sami povstalci jí vzdávají poctu.

Jako řeholnice uprostřed světa

Klotilda se usadí s rodinou na zámku Prangins u Ženevského jezera. Nadešla hodina, kdy se obětuje Bohu a plní slib, o kterém jsme se zmínili na začátku. Nějaký čas nato se manžel vrací do Paříže a zanechává ji prakticky samotnou, dál se zabývá myšlenkou na uchvácení moci, věnuje se zábavám a zanedbává manželku a děti. Ona tím velice trpí a trpí také tím, že jí chybí mše svatá a každodenní svaté přijímání.

Pouze v neděli se může odebrat do sousední obce Nyonu na nedělní mši. Tam jednoho dne potká P. Cormiera, dominikána, který se stává jejím novým duchovním vůdcem. Klotilda objeví Třetí řád sv. Dominika, jeho styl studia, modlitby a hlásání evangelia, a vstupuje do něho jako *sestra Kateřina od Nejsvětějšího Srdce*, přičemž zůstává na svém místě ve světě, u chudých, u svého manžela...

Ale ten zakládá napoleonskou stranu, aby znovu získal moc ve Francii nikoliv pro syna Napoleona III., ale pro sebe. Jeroným chce zneužít Klotildinu popularitu a žádá ji, aby spolupracovala na tomto plánu. Ta vzhledem ke svému svědomí odmítá, a to tím spíše, že každý den, který prožije, se cítí stále více podnícena ke svému křesťanskému životu.

Dlouho se modlí, radí s P. Cormierem a nakonec se rozhodne pro rozchod. 1978 opouští Prangins, vrací se do Itálie a usadí se v Moncalieri, kde žije jako řeholnice uprostřed světa modlitbou, mší svatou, svatým přijímáním a růžencem. S láskou se věnuje dětem, chudým, matkám rodin, kněžím. Není žádného dobročinného díla, kde by nestála v jeho středu.

Čtvrtá neděle adventní je tak blízko Štědrému večeru, že pro nás představuje liturgickou přípravu na milostiplné svátky Božeho narození. Když se setkáváme na ulicích našeho všedního života, přejeme si milostiplné a požehnané Vánoce. Čím mohou být Vánoce milostiplné a požehnané? Odpověď na to nám dává Maria. Čtvrtá neděle adventní je skrz naskrz mariánská. Čteme evangelium o návštěvě Matky Boží u Alžběty a o jejím chvalozpěvu Magnificat.

Proč se Bůh stává člověkem? Na tuto otázku hledali odpověď teologové a lidé hledající Boha. „Nejhlubší na křesťanství je Boží láska k světu. Že Bůh je přebohatý ve svém nebi, vědí všichni náboženství. Ale že chtěl být chudý se svými tvory, že chtěl se svými tvory trpět a že s nimi skutečně trpěl, že se svým vtělením uschoptil, aby svým utrpením li-

dem svou lásku dokázal, to bylo dosud neslýchané“ (Hans Urs von Balthasar).

V posledních letech můžeme při každoročním slavení Vánoc zaznamenat zvláštní fenomén: útěk od Vánoc, útěk od jesliček, útěk od Vykupitele. Část současníků již nechce o Vánocích nic

vědět. Zavřené oči a uši, místo „Tiché noci a svaté noci“ chce být člověk na horách nebo u moře. Ale neskrývá se za tím jiná lid-

ská skutečnost? Člověk nechce nic vědět o tom, že jako hříšný tvor potřebuje vykoupení, potřebuje Vykupitele.

O Vánocích se nejedná o náladu a okouzlení několika hodin nebo dní. Dítěti, které se v Betlémě zjevilo jako Bůh, jde o víc. Jde mu o nás samy. Jde mu o to, kdo jsem a jak žiji, jde mu o můj vnitřní život. Jan říká ve svém evangeliu. *Těm pak, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, všem, kteří věří v jeho jméno* (Jan 1,12-13). Ti, kteří ho přijali, kteří ho chtěli za svého Vykupitele, ti, kteří mu řekli *ano*, slaví požehnané a milostiplné Vánoce.

„Modleme se o milost Vánoc, aby Spasitel přišel k nám, aby nám otevřel oči a srdce a my abychom poznali, kým je. Nepoznáme ho pouhým rozumem, poznáme ho srdcem. Hluboce v duši nám vzejde, kým je.“ (R. Guardini)

Brzy ji nazývají *svěťice z Moncalieri*. Kdo k ní přijde, najde pomoc a posilu, a ona první vykročí vstříc těm, kteří nejvíce potřebují pomoci. Vidí ji na modlitbách ve farnosti, v Turíně u „Gran Madre“, „Consolata“, „Ausiliatrice“. Vyděruje díla kněží, jako jsou Don Bosko, Don Murialdo, kanovníci Luigi a Giovanni Boccardové, podporuje dobrý tisk, který se rodí a roste. Vyučuje sama katechismus ve svém domě v Moncalieri, připravuje děti na první svaté přijímání.

Cesta kříže

17. března 1891 umírá v Římě její manžel Jeroným. Klotilda se odebere za ním a podaří se jí sblížit ho s Bohem. Velký kardinál Mermillod mu přináší poslední svátosti. Před smrtí žádá manžel Klotildu za odpuštění všech bolestí, které jí způsobil. Ona odpovídá tím, že mu podá kříž...

Náležitě vzdálená od světa a politického života, nikdy se nebála dát o sobě slyšet jako tlumočnice Božího hlasu, který

zaznívá i k mocným. Když vidí, že zákony schválené v Piemontu r. 1854-55, které potlačují řeholní řády, jsou aplikovány na celou Itálii po jejím sjednocení, aniž by se bála kohokoliv, včetně zednářů, kteří mají všude vliv, píše svému otci ohnivá slova: *Poslední den přijde na všechny a pak se všechny věci ukážou zcela jasně. Nechystej si, otče, strašné výčitky. Na tomto světě všechno pomine, ale Církev přetrvá nezlomena.*

Již v roce 1855 jako 13leté děvče obětovala své mládí a svůj život *za svatou Církev, naši Matku, za všechno to, co trpí v tomto okamžiku zvláště v Itálii, ve Švýcarsku a v Německu*. Je princeznou, která se obětuje spolu s Ukřižovaným, s Ježíšem Veleknězem a Hostií na oltáři dostiučinění za hříchy mocných své doby v přesvědčení, že Církev nikdo nepřemůže.

Když byl její bratr král Umberto I. zabit v Monze 29. června 1900, dědic trůnu, Viktor Emanuel III. se obrátil na Klotildu a žádal ji o pomoc a modlitbu.

Od prvního do posledního dne jí nikdy nechyběl kříž. Na-

psala P. Cormierovi: *Cesta kříže se stává každým dnem více mojí cestou. Kříž mě spojuje s Ježíšem. On, Ukřižovaný, mě chrání ve všem, všude a vždy. Můj život je bez něho nevyssvětlitelný. Nechci nic jiného, než milovat ho a sloužit mu. Mimo Ježíše nic nemá pro mě význam.*

Její život pro Ježíše se plní milostí za milostí. Je to skutečná mystička, která v mlčení a usebranosti žije pro něho a která ho dává druhým poznat.

25. června 1911 ve věku 68 let jde princezna Klotilda Savojská na setkání s Bohem. Smuteční obřady se konají v Turíně u „Gran Madre di Dio“ a pak je pochována v mariánské svatyni na vrchu Superga. V poslanecké sněmovně a v senátu se konají projevy, tisk celé Evropy vyjadřuje svůj obdiv a úctu.

Byl zahájen kanonizační proces svěťice, která je *vzorem pro mocné i pro pokorné. Je mistrovským dílem Ježíše Ukřižovaného a Eucharistického a Panny Marie Růžencové.*

Z *Maria Ausiliatrice* 9/2001
přeložil-lš

Štědrý večer 1904

Vánoční příběh Pearl S. Buckové

Američanka Pearl S. Bucková, která byla v roce 1938 vyznamenána Nobelovou cenou za zajímavé příběhy, prožila své mládí v Číně, kde její otec působil jako misionář. Zde byla konfrontována s nevýslovnou bídou. Následující zprávu poslala v době velkého hladu v roce 1904.

Nyní opět cítím v ústech trpkou příchut' z dávných let. Bylo mi tehdy 12. Žili jsme jako misijní rodina v blahobytné krajině Číny nedaleko kvetoucího města. Blahobyt naší provincie přitahoval časem proudy hladových ze severu – z oné končiny, která byla znovu a znovu zaplavována Žlutou řekou, jak tomu bylo právě i tehdy. Uprchlíci přišli tehdy několik týdnů před Vánoce, byli jich tisíce, možná desetitisíce. Náš dům byl obklopen vysokou ochrannou zdí. V klidných dobách byla mohutná vrata dokořán, ale nyní byla ustavičně zavřena těžkou závorou. I když se moji rodiče společně s pomocníky jiných vyznání snažili zmírnit hlad, vyžádal si tento nezvaný host denně stovky obětí. Všechno, co jsme dělali, zdaleka nestačilo.

Každé ráno přinášeli mrtvé z uplynulé noci před naše vrata. Přicházeli žebrat, tloukli z posledních sil na zavřená vrata a pak umírali. Neměli jsme odvahu otevřít, nikdo by to neudělal, protože hladoví lidé by vpadli do domu jako hejno kobylek.

Vánoce byly stále blíže bez ohledu na strašnou lidskou bídu. Několik dnů před svátky jsem se zeptala své matky: „Letos nebude stromeček?“ Moje matka vypadala zcela vyčerpaně a zeptala se: „Jaký stromeček?“ Její pohled byl jakoby vyhaslý.

Nebyla jsem schopná nic odpovědět. V otázce mé matky ležela tíže oněch dnů. Zcela zapomněla, že už přicházejí Vánoce. Dala jsem se do pláče. Celý můj svět byl v troskách. Dívala jsem se na mrt-

voly a to zcela změnilo můj život. Pochopila jsem, že nikdo na světě by neměl vést takový život, jako by se nic nedělo, dokud lidé umírají hladem.

Toho roku tedy nebyl ani stromeček, ani dárky, ani sváteční tabule. Štědrý den prošel jako všechny ostatní dny v onu dobu. Uprostřed umírajících, kteří leželi před vraty, se mělo narodit dítě. Bylo to podobné jako před Betlémem, kde musela Ježíšova matka své dítě položit do koryta „protože neměli místa v útulku“. Moje maminka zavedla mladou matku do domu a zde přišlo na svět dítě. Zemřelo několik minut po narození. Ani mladá žena nezůstala dlouho naživu. Kde se zdržoval otec, nikdo nevěděl ani neznal jeho jméno. Pohřbili jsme bezejmenné na křesťanském hřbitově.

Na tuto příhodu nemohu dodnes zapomenout. Kdykoliv slavím ve vlasti svátky radosti,

myslím stále na ty dva. Ta matka a dítě nebyli žebráci, nebyli to vyvrhelové ani zlodějská sebranka, byli to prostí lidé, kteří nevěděli, kam by měli složit svou unavenou hlavu. Zatímco jiní lidé si seděli doma a sytili se, ti chudáci hladověli bez vlastní viny. Také by mohli jíst jako všichni ostatní. Země nabízí ohromné nevyužité zásoby potravin, jenom jsme neudělali vážný pokus, abychom nasýtili hladově.

Příběh teď patří k vánoční náladě našeho domu, takže Vánoce zůstávají pro nás navždy svátky něčeho většího než svátky bezmezné radosti. Je to nyní čas dobrých předsevzetí, přemýšlení o věcech, které zůstaly neudělány. Za těch mnoho let, která jsem strávila v tom domě, který se mi stal vlastí více než jiná místa na světě, dostávali jsme

čas od času dopisy, ve kterých mě lidé prosili, abych našla domov pro dítě bez rodiny. Jako důvod stávalo na konci dopisu: ... „Snad máte kontakt na nějakou asijskou rodinu, která by dítě adoptovala.“

Opět byly Vánoce a opět jsme dostali takový dopis, kde nám podávali zprávu o dítěti, jehož otec byl Asiat, ale matka byla běloška.

Mysleli jsme si, že naše rodina je už v plném počtu. Dnes vím, že žádný dům není tak v plném počtu, jak si myslí. Přečetla jsem dopis svým dětem. Vyprávěla jsem jim, že to dítě by muselo být předáno do nějakého sirotčince pro barevné děti, pokud se nenajde nikdo, kdo by je adoptoval. „Co uděláme?“ ptala jsem se dětí. Odpovědí mi bylo zamyšlené mlčení. V celém domě to už vonělo Vánoce. Vánoční stromeček stál před našimi okny v zahradě. V pokoji zdobily krbovou římsu větvíčky jmelí.

„Musíme jednat podle svého svědomí,“ soudil otec rodiny. A večer přišla naše nejmenší modrooká dceruška ke mně a řekla: „Maminko, to děťátko musíme vzít k nám, jinak se vůbec nebudu na Vánoce těšit.“ A tak jsem napsala se souhlasem celé rodiny dopis, který způsobil, že toho maličkého přinesli k nám. Bylo to drobné děťátko tmavé pleti, které nám přátelští cizí lidé předali... Takový malý chomáček bídy. A když šli konečně všichni spát, sedla jsem si k jeho postýlce. Nechala jsem světlo svítit tak, aby mě dítě vidělo a neleželo zcela potmě. Několikrát začalo tiše poplakovat a nakonec ke mně natáhlo ručku. Vzala jsem ji pevně do svých dlaní a držela tak dlouho, až dítě usnulo. A osten, jež zanechala v mém srdci čínská matka a její dítě, které se už tak dávno proměnily v prach, ztratil něco na své ostrosti.

Komma 14/2002

Hugo van Goes (1440–1482), *Narození a adorace dítěte (1476)*, detail

***Pastýři dokážou mlčet a v mlčení očekávat.
My máme strach jak z mlčení, tak z čekání.
Pastýři jsou bystrého sluchu a vnímají Boží slovo.
My jsme hluchí, a tak slyšíme jen jeho - mlčení.
Pastýři jsou vděční a chválí Boha.
My se pokládáme za příliš důležité
a na Boha přitom zapomínáme.***

Pojďme se podívat, co se stalo

Na obrázku vidíme první „vánoční společenství“ – pastýře.

Když andělé odešli od nich do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám anděl pověděl.“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa a dítětko položené v jeslích (Lk 2,15n). První tři pastýři dorazili do cíle, čtvrtý a pátý běží za nimi. Je těžké popsat, jak mistrně malíř vyjádřil očekávání pastýřů a jejich klid po rychlém běhu, jejich úžas nad dítětem, které leží před nimi a před kterým poklekají. Jejich tváře prozrazují zvědavý pohled s otevřenými ústy, blažený úsměv i pokorné vyznání.

Slovo Božího posla je probudilo, nejdříve polekalo a pak uvedlo do pohybu. Jen slovo. Zvířata neslyší, klidně zůstávají ležet. Ale pastýři si nechávají říct, je možno je oslovit a oni důvěřují sdělenému poselství.

Kdyby se Ježíš narodil dnes, kdo by se o tom dověděl jako první? Pastýři jsou první, kdo nacházejí cestu k novorozenému. Nikoliv vzdělaní vykladači, nýbrž „chudí v duchu“, chudí i po materiální stránce. Tak se stávají vyvolenými, těmi, kteří vědí, kteří se klanějí a oslavují (Lk 2,20). Tak jako andělé, Maria a Josef zaujímají pozici modlitby. Na těchto žasnoucích mysticích vlámského malíře vidíme, jak se proměňuje tvář člověka, když se doopravdy modlí.

jakékoliv možné ohrožení své domnělé suverenity. To je právě ten hlavní důvod, proč lidé odmítají Boha: bojí se ho, že by ohrozil jejich suverenity.

Tragické na tomto lidském strachu je to, že suverenitu člověka neohrožuje Bůh, ale sám člověk, a to tím více, čím více odmítá pravého a jediného Boha. Všechno, co den co den i nyní o Vánocích slyšíme o krutostech, násilí, teroru, jsou zoufalé a v zásadě marné lidské pokusy dokázat sám sobě i druhým svou suverenitu. Ale tato lidská zaslepenost má své neméně drastické a stejně zraňující kruté projevy v tom, jak suverénně v sobecké necitelnosti jde za svými cíli a neohlíží se na to, že přitom šlape po lidských srdcích a dokonce i po neviných, bezbranných životech dosud nenarozených.

Suverénní, tedy svrchovaný a nejvyšší může být jen jeden, a to je Bůh. Právě o Vánocích projevils svou svrchovanost svrchovaným způsobem: vypravil se sám, zcela bez ochrany ke svým k násilí náklonným tvorům v té nejbezbrannější podobě. Nebál se přijít na svět v nestřežené, veřejně přístupné jeskyni, vyhrazené jinak pro dobytek.

Boží Syn se nebál postavit na hlavu všechny předpoklady, všechna očekávání. V celém jeho příchodu na svět není ani náznak jakéhokoliv násilí, ani stopy po nějakém uplatňování moci.

Přišel svou svrchovanost projevils v tom, že se stává služebníkem.

To, čím ovládá ty, kteří se mu přišli poklonit, je úžas a dojetí.

Jak přesvědčit ty, kteří před ním ze strachu prchají, aby se ho přestali bát a převedli ho z jeskynního chléva do svých příbytků?

Je na nás, věrných křesťanech, abychom ho světu názorně představili v jeho pravé podobě, ukazovali všem kolem sebe ty jeho vlastnosti, které jsme jako lidé schopni převzít a představit: jeho nebojácnost být zcela jiný než okolní svět a vynikat zřetelně v prostotě a pokorné nenáročnosti, ochotě a připravenosti sloužit a obětovat se s láskou bezvýhradně pro druhé, vlastní rodinou počínaje. Kdo to dělá se smělou nebojácností, důstojnou hrdostí a přesvědčivou důsledností, získá si nakonec obdiv i nepřátel Božího království. Tato nebojácnost pramení z bezmezné důvěry v Toho, který nás svým jménem do světa posílá. Tak jako se Bůh obdivuhodným způsobem za všech okolností postaral o svého Syna, který se stal člověkem, tak se postará i o každého, kdo přijal jeho pozvání a chce být zde mezi lidmi pokračovatelem v jeho poslání, neboť Všemohoucímu nestojí nic v cestě, ani přírodní zákony. Vánoční pokoj, radost a velkodušnost chce v naši srdcích a našich domovech přebývat po celý rok. To nejsou abstraktní pojmy. To je Bůh sám. Přejeme a vyprošujeme Vám, milí čtenáři, aby u Vás tyto Boží dary a hodnoty nikdy nescházel.

-red-

A ty, Betléme

Ten, kdo zde jednou stanul, nemůže nepociťovat hlubokou nostalgii, a to zvláště v těchto vánočních dnech. Betlém, jméno, které vyjadřuje tajemství nejslavnější chudoby: chudoby Marie a Josefa, chudoby pastýřů, ozářené slávou Božího narození. Toto světlo přitahuje ze všech stran světa ty, kteří hledají Boha, jako jednoho dne přitáhlo mudrce. A každý zde nalézá mnohem více, než očekával: přítomnost živého Boha, Boha pokoje.

Betlém znamená v hebrejštině „dům chleba“, arabsky „dům masa“. Je situován na okraji pouště v krajině, kterou Bible nazývá Efrata, tzn. plodná. Má dnes asi 40 tis. obyvatel, z nichž téměř všichni jsou Arabové, křesťané nebo muslimové.

Je to milé městečko s domy z bílého a růžového kamene, se skupenými jako stádo na terasách dvou pahorků, jak je to v horské krajině Judska obyčejem. Je obklopeno vinicemi, sady s mandloněmi, granátovými jablky, olivami a poli s ječmenem a pšenicí. Budí dojem gigantických přírodních jeslíček.

Ačkoliv byl Betlém v Ježíšově době vlastní velkého krále Davida, byla to zapadlá vesnice jako mnoho jiných. Jeho geografická poloha mu nedovolovala získat jakoukoliv strategickou nebo politickou roli. A přece jeho jméno bylo a bude spojeno po staletí se sny a nadějemi Božího lidu.

Již prorok Micheáš o něm předpověděl: *Betléme v zemi efratské, zdaleka nejsi nejmenší mezi judskými městy, neboť z tebe vzejde vládce Izraele* (Mich 5,1).

V samém srdci Betléma stojí bazilika Narození. Patří k nejstarším chrámům světa, jistě je prvním chrámem ve Svaté zemi. Tyčí se nad jeskyní, kde se narodil Ježíš.

Že toto místo uctivaly již první křesťanské obce, dosvědčuje skutečnost, že v roce 135, kdy chtěl císař Hadrián vymazat z povrchu země všechna svatá křesťanská místa, tak jako dal srovnat v Jeruzalémě kalvářský pahorek, aby zde postavil chrám Diovi a Venuš, také v Betlémě dal zasypat jeskyni a vysadit nad ní háj bohu plodnosti.

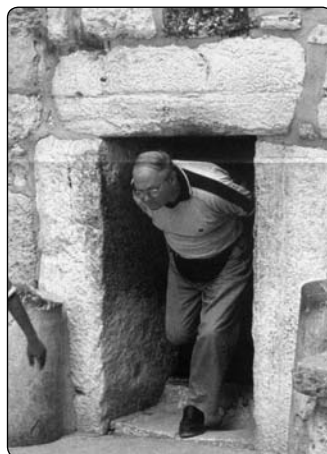
Tato profanace trvala jen krátce, protože již koncem století křesťané jeskyni opět navštěvovali.

Od roku 215 tuto tradici dokládá také Origenes, když píše: „V Betlémě se ukazuje jeskyně, kde se ON narodil, žlab, do kterého byl položen. A to, co se zde ukazuje, je tak dokonale známé všemu místnímu lidu, že i ti, kteří nejsou naší víry, vědí, že Ježíš se narodil v této jeskyni.“

V roce 325 matka císaře Konstantina, který dal svobodu křesťanskému vyznání, dala postavit kolem jeskyně velkolepou baziliku. Jsou z ní dnes patrné ještě zbytky podlahy a mozaiky.

V roce 384 se sv. Jeroným s malou řeholní komunitou usadil v okolních jeskyních vhodných k obývání. Tento neobyčejný světec, který se 35 let věnoval modlitbě a překladu Bible z hebrejštiny do řečtiny, napsal o betlémské jeskyni: „Ó, kéž by mi bylo dáno vidět ono koryto, do kterého byl položen náš Pán! Ale běda, pro cit úcty ke Kristu jsme odstranili koryto hliněné a nahradili je korytem ze stříbra. Oč drahocennější by pro mě bylo

to, které bylo odstraněno! Stříbro a zlato jsou pro pohany. Tento žlab z hlíny byl mnohem cennější pro křesťanskou víru.“

Vstup do baziliky Narození v Betlémě

V roce 531 nařídil císař Justinian zásadní přestavbu Heleniny baziliky a postavil novou, která zůstává beze změny do dnešních dnů a která prošla mnoha pohnutými válkami a okupacemi.

Do baziliky se vstupuje jedinými dveřmi, které jsou úzké a nízké. Velká vrata byla zazděna, aby do baziliky nemohli vjíždět

Jeskyně Narození v Betlémě

dět muslimové na koních. Tato nízká branka se silně vryvá do paměti všech poutníků. Vyzývá všechny příchozí, aby se stali pokornými a prostými.

S Marií do jeskyně

Bazilikou procházejí poutníci s myslí a srdcem obrácenými k jeskyni, která se nachází pod hlavním oltářem. Při sestupu zraky hledají místo, kde stříbrný nápis oznamuje: „Zde se z Panny Marie narodil Ježíš Kristus.“ Poutníci poklekají a líbají tuto hvězdu. Tajemství lásky! Bůh vystoupil ze svého nekonečna a stal se viditelným, dosažitelným v lidské osobě. *Maria porodila svého syna, zavinovala do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo místo* (Lk 2,7).

V té chvíli se myšlenky obračejí k Marii a k okamžiku, kdy se její srdce stalo místem adorace a ona takto promlouvala ke svému dítěti: „Jak tě nazvat, aby se to hodilo k tobě? Člověk? Ale tvé početí je božské. Bůh? Ale ty jsi přijal lidskou přirozenost. Budu tě kojit mlékem a oslavovat jako Boha? Budu o tebe pečovat jako matka a klanět se ti jako služebnice? Budu tě objímat jako syna a prosit tě jako Boha?“ (Basil ze Sil. † 459)

A přece pro ně nebylo místa. Narodil se jako poslední z lidí, bez domova, bez ničeho. Nebylo pro něho místa. *Světlo ve tmách svítí, a tma ho nepojala* (Jan 1,5-11). Poselství každých Vánoc zní: „Přijměte Krista!“

Po 2000 letech mu musíme udělat místo, místo v srdci světa i v našem vlastním srdci. Získal si je láskou, kterou nám přinesl, a je-li nějaká věc, kterou hledá u nás a která by se měla narodit v každém srdci, pak je to láska.

Bůh řekl světu *ano*. Člověk musí říct *ano* Bohu. To je podmínka jeho spásy: *Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (Jan 1,12).

Maria Ausiliatrice 11/2002
přeložil -lš-

Ježíšku, přijď

Zpráva od známé spisovatelky

Marie Winowské

V tomto století v jednom státě východoevropského bloku se stal následující příběh. Do vesnice s pěti tisíci obyvateli přišla ateistická učitelka. Farář této obce se navzdory těžké politické situaci snažil posilovat věřící modlitbou a vyzýval je k přijímání svatých svátostí. Světy víry a nevěry se jako by vyvažovaly na bedrech dětí. Šestým smyslem nebo prostřednictvím došlechů učitelka vždy věděla, které děti přistupují k svátostem, a ty pak trápila.

Farář z této obce vypráví: „Jednoho dne přišla za mnou Angela, nejlepší žačka čtvrté třídy, a prosila mě, aby mohla denně přistupovat ke svatému přijímání. Její srdce tak velice touží po této nebeské stravě. Upozornil jsem ji, že toto rozhodnutí se může dostat k uším učitelky a ta jí to pak dá pocítit. Ale Angela odpověděla: ‚Budou se ještě více učit.‘ S radostí jsem splnil její přání. Od té doby se však situace ve třídě změnila v ‚malé peklo.‘“

boji učitelky a žáčky Angely. „Já slovy ani jinak zasáhnout nemohu, a tak mi zbývá jen modlitba,“ odpovídá duchovní pastýř.

17. prosince uprostřed adventu si vymyslela učitelka Sabinová hroznou hru. Zavedla s Angelou dialog:

„Co uděláš, když tě tvoji rodiče zavolají?“ „Přijdu,“ odpovědělo děvče trochu plaše. „Výborně. A co se stane, když tvoji rodiče zavolají kominíka?“ „Samozřejmě přijde.“ Angela tuší past, protože cítí, jak jí prudce buší srdce.

Učitelka Angelu nepřetržitě šikanovala, a to i navzdory jejímu vynikajícímu prospěchu. Dítě je stále bledší, avšak nikdy nevzdoruje. Spolužačky se slzami v očích vyprávěly ustaranému knězi o útocích učitelky, jak překračuje rámec učebních látek a napadá Angelu ateistickými teoriemi, aby ji přesvědčila o bezvýznamnosti křesťanské víry. Celá vesnice již hovoří o tomto sou-

Triumfujícím hlasem učitelka pokračuje: „Dobře! A řekněme, že tvoji rodiče zavolají tvoji zemřelou babičku. Přijde?“ „Myslím, že ne,“ odpovídá Angela. „A když tvoji rodiče zavolají Červenou Karkulku?“ „Nepřijde, je to jen pohádka.“ „Vidíte, děti, přicházejí jen živí, když je voláme. Kdo nepřijde, buďto neexistuje, nebo už zemřel. Teď si chceme něco vyzkoušet.“

Paní Sabinová poslala Angelu za dveře a ostatním žákům pak řekla, aby zavolali jméno Angela. Děvče samozřejmě vešlo dovnitř. Pedagožka vysvětluje: „Angela žije, přichází dovnitř, když ji zavoláte... Vezměme si teď, že zavoláte Ježíška. Věříte, že Ježíšek existuje a že žije?“

Zavládne hrobové ticho. Někteří děti tiše přijímají otázku. Učitelka se obrací na Angelu: „Věříš, že tě Ježíšek uslyší, když ho zavoláš?“ „Ano, věřím, že mě uslyší!“ „Výborně. Tak si něco vyzkoušíme. Na můj povel všichni začnou volat: ‚Ježíšku, přijď!‘“

„Raz... dva... tři...“ Žádné z dětí se neodvážilo zavolat. Učitelka se vysmívá. „Vidíte, netroufáte si, protože přesně víte, že by nepřišel – váš Ježíšek. Ani vás neslyší, protože žádný Ježíšek neexistuje, tak jako neexistuje Červená Karkulka.“ Někteří žáci jsou zmateni. Důkazy jsou jasné. Vítězoslavně žádá učitelka: „Zničte své dětinství!“

Tu se stane něco nečekaného. Angela vstane. „Chceme ho přece zavolat. Všichni spolu!“ Děti se postaví, sepnou ruce a volají: „Ježíšku, přijď!“ Následuje strachem vyplněné ticho. „Ještě jednou!“ A děti volají s dvojnásobnou vroucností, do jaké je mohla přivést jen tato situace.

A pak se to stalo. Dveře se tiše otevírají. Celé denní světlo se jako by soustřeďuje ke dveřím. Světlo je stále silnější a nabývá podoby ohnivé koule. Všechno

Marie Winowská,
autorka životopisu P. Pia

se děje velice rychle. Koule se rozvírá a v ní se zjevuje dítě. Má na sobě bílé šatičky a vyzařuje světlo. Usmívá se bez jediného slova. Denní světlo je proti němu tmou. Po určitém čase dítě mizí ve světelné kouli. Koule se pomalu vzdaluje a dveře se tiše samy zavírají.

Děti nemohou vydat ze sebe radost ani slovo. Toto ticho přeruší pronikavý výkřik. Úplně zaražená učitelka s očima vytřeštěnými křičí: „Přišel, přišel!“ Okamžitě opouští místnost a zabouchne za sebou dveře. Děti spontánně poklekají a děkují Ježíškovi.

Každé z dětí bylo kvůli této události samostatně vyslýcháno. Výpovědi se ve všem shodovaly. Lišil se jen odhad doby, jak dlouho byl Ježíšek přítomen ve třídě. Učitelku umístili do psychiatrické léčebny. Neustále vykřikovala: „Přišlo! Přišlo!“

Podle Vítězstvo Srdca 4/1997

HUMANAE VITAE MÁ BUDOUCNOST

Biskup Andreas Laun na své přednášce v Královci kritizoval současnou sexuální morálku. „Dnešní lidstvo dospělo k tak extrémní hranici, že dále už ani není možné jít.“ Biskup Laun vyslovil politování, že je nemálo katolických teologů, kteří kritizují encykliku Pavla VI. *Humanae vitae*. Je přesvědčen, že autora encykliky vedl sám Duch Svatý, takže napsal skutečně prorocká slova. Z manželství, která se řídí zásadami této encykliky, se rozvádějí jen 2 %, což je nejnižší podíl případů rozvodů. Zkušenost tak poráží teorii, podle které je encyklika neudržitelná.

VYZNAMENANÍ MISIONÁŘI

Král Re Gynendra v Nepálu vyznamenal dva katolické misionáře za jejich zásluhy v oblasti výchovy. Z 23 milionů obyvatel Nepálu je pouze 6 000 katolíků.

Ježíšův královský původ

Evangelista Matouš má svůj vlastní způsob, jak představit nejen Ježíšovo dětství, ale také jeho původ. Již první věta *Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova*, říká, že chce Ježíše představit

1. jako potomka Davidova, a hned připojuje: *syna Abraháмова*,
2. jako toho, na němž se vyplní všechna zaslíbení.

Tento druhý aspekt uskutečňuje Matouš obdivuhodným způsobem tak, že konfrontuje patero příběhů o Ježíšově dětství s tím, co bylo řečeno od proroků (1,23; 2,6.15.18.23).

Problém nastává, když čteme celý rodokmen Ježíšův (1,2-16). Na konci je jmenován Josef, o kterém se však neříká, že *zplodil (měl syna)*, nýbrž prostě *muž Marie, ze které se narodil Ježíš zvaný Kristus*.

Z toho je zřejmé, že Matouš nepokládá Josefa za pravého otce Ježíšova. Jak tedy doložit, že byl *synem Davidovým*? Nepočítá se snad původ jedině po linii otce?

Evangelista cítí tento problém a řeší ho velmi elegantně. Pokračuje dále ve vyprávění o Ježíši, primárním objektu, kterého hlásá jeho evangelium, ale mluví také o obou osobách, které jsou od počátku Ježíši po boku, o Marii a Josefovi.

Maria především

Přečtěme si znovu verš 1,16: *Marie, ze které se narodil Ježíš zvaný Kristus*. Výraz *narodil* je v minulém čase jako něco, co už se stalo. Kdo však je jeho otcem?

O tom vypráví Matouš v dalším textu, kdy uvádí, že se *ukázalo, že počala z Ducha Svatého* (1,18). Toto konstatování je velice důležité. Při tomto počítí se nemluví o muži, ale pouze o Bohu, o ženě a synu této ženy, což připomíná Gn 3,15, kde se oznamuje, že žena ve spojení s Bohem dá život synu, který rozdrtil hlavu hada a bude zdrojem spásy pro lidský rod.

Další dvě vyprávění podtrhují historickou roli ženy ve spojení s Bohem, protože Bůh vyvolil právě ženu, aby tak naplnil proroctví. V rodokmenu (1,1-16) jsou jmenovány ještě další čtyři ženy. Mesiánské zaslíbení se realizuje po mužské linii, ale nedojde svého naplnění bez ženy, zatímco se může naplnit bez muže.

První z těchto vyprávění (1,18-25) má za téma panenské početí Ježíšovo, které Matouš uvádí jako naplnění Izaiášova proroctví, ve kterém se mluví pouze o Bohu, ženě a dítěti této ženy (Iz 7,14). Když bezbožný král Achaz ohrožuje davidovskou dynastií, nositelku zaslíbení, prorok ohlašuje: *Proto vám dá znamení sám Hospodin: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, tj. Bůh s námi*. Na to navazuje Matouš těmito

slovy: *S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého*. Informace, že se tak stalo „dříve než spolu začali bydlet“, objasňuje, že Ježíš se nenarodil z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha skrze Marii a Ducha Svatého.

V tomto bodě Matoušův text řeší problém Ježíšova davidovského dědictví. K tomu se vrátíme později. Nyní věnujme pozornost vyprávění o návštěvě mudrců, které se soustřeďuje na naplnění proroctví Micheášova: *A ty, Betléme, ... z tebe vzejde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu* (Mich 5,1). Micheáš pokračuje: *Jeho původ je od pradávna, ode dnů věčných*. Ale již slovem „Betlém“ říká, že se vrací k Davidově dynastií, jako by chtěl obnovit její historické počátky. Jako by chtěl říci, že vý-

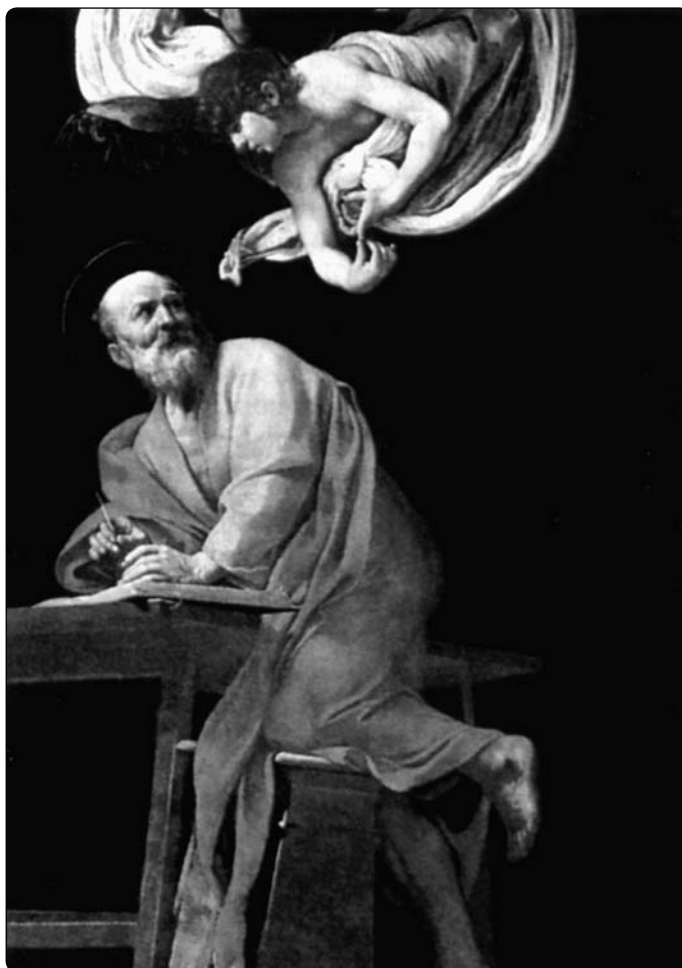
še vyjmenování Davidovi potomci nejsou s to naplnit proroctví. Ta se totiž naplní v tom, kterého rodička porodí. A to se stane po vyhnanství dynastie do babilonského zajetí. Tak jako v Genezi i v Micheášově textu se mluví jen o Bohu, o ženě a synu ženy. V Matoušově vyprávění získává všechno svůj lesk, když píše o mudrcích, že *vstoupili do domu a spatřili dítě s Marií, jeho matkou, padli a klaněli se mu*. První křesťanské generace pochopily Mariinu důležitost v dějinách spásy a daly jí výraz v umění a v kultuře: Maria sedí na trůně s Dítětem v náručí.

Josef, potomek Davidův

Nyní můžeme mluvit o Josefovi, abychom pochopili, v jakém smyslu je Ježíš *syn Davidův*. Pomůže nám výrok, který platí o Josefovi: je to **muž spravedlivý** (1,19). Kdo tuto definice čte podle optiky zákona, má za to, že Josef, jelikož nebyl otcem dítěte, měl za povinnost podle zákona obvinit Marii a veřejně ji zapudit. Ale text říká, že něco takového neměl v úmyslu. Proč? Pravděpodobně věděl, že Marii nelze obvinit. Je tedy „spravedlivý“ v hlubším smyslu. Je spravedlivý, protože chce splnit Boží vůli, která se nemusí nutně vázat na zákon.

Rozhodl se, že ji tajně propustí. Ale zjeví se mu ve snách anděl: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku*. Význam těchto slov je tedy jasný: jemu jako Davidovu synu je svěřena Marie, aby se tak stal před zákonem otcem dítěte, které Maria porodí. Jinými slovy – Bůh postupuje Josefovi svá otcovská práva a ukládá mu, aby dal dítěti, až se narodí, jméno. To je podle zákona právo, které náleží otci.

Tak vstupuje Ježíš do Davidova potomstva a činí ho dědicem daných proroctví, která se na něm uskuteční, protože jeho posláním bude *spasit lid izraelský od jeho hříchů*, tj. být v dokonalém smyslu Spasitelem.

Caravaggio: Sv. Matouš píšící evangelium

Josef uposlechl, a když Maria porodila syna, dal mu jméno Ježíš (1,25). Jan Pavel II. vysvětluje: *Je-li důležité vyznávat panenské početí Ježíšovo, neméně důležité je bránit manželství uzavřené mezi Marií a Josefem, protože ve smyslu zákona od něho závisí Josefovo otcovství. To vede k vysvětlení, proč jsou vyjmenovány generace vedoucí k Josefovi... Proto také Maria, ačkoliv ví, že nepočala Krista v manželském spojení s ním, nazývá ho Kristovým otcem* (Jan Pavel II.: *Redemptoris Custos*, 7). Ve zbytku evangelia o dětství se třikrát (2,13–15,19–21,22) zdůrazňuje Josefova poslušnost vůči Boží vůli a on se projeví jako „strážce Vykupitele“. Zůstává vždy v druhém plánu, protože evangelista chce pokázat především na smysl Ježíšova života.

Ježíš

První dvě kapitoly Matoušova evangelia chtějí říct následující:

1. Ježíš pochází z rodu Davidova po Josefově linii, i když ho Maria počala působením Ducha Svatého.
2. Na Ježíši se dokonale naplní prorocství.

První bod jsme vyložili. Věnujme se nyní druhému bodu a přečtěme si 2. kapitolu, která nejenže dále rozvíjí bod první, ale dívá se také do budoucnosti.

Vyprávění o návštěvě mudrců (2,12) a o vraždě neviňátek (2,16–18) dávají najevo, že Ježíše jeho národ od začátku od-

mitá. *Herodes se vzrušil a s ním celý Jeruzalém. Nikdo se ani nepokusil připojit se k mudrcům, aby šel a spatřil Dítě. Na Květnou neděli se stane něco podobného: Vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: »Kdo je to?« (21,10). Ježíš je pro ně neznámý. Později nazve Ježíš Jeruzalém městem, které zabijí proroky a které z toho důvodu bude opuštěné a zpustlé..., rozbořené (23,37n; 24,2). Vražda neviňátek s připomínkou proroka Jeremiáše je předpovědi toho, co se stane v Ježíšově životě s ním a co se stane v dějinách s jeho národem.*

Větší útěchu přináší epizoda útěku do Egypta (2,13–15) a Pánův návrat do izraelské země a do Nazareta (2,19–23). Iniciativy se ujímá Josef z poslušnosti k Bohu, ale zájem se soustřeďuje především na Ježíše, Božího Syna, který tak v krátkosti prožívá osud svého národa. Jako patriarcha Jakub se utekl do Egypta a zůstane tam, až se naplní Abrahámovo prorocství (Gn 15,13–16), tak se stane i s Ježíšem, na kterém se naplní prorocství Ozeášovo: *Z Egypta jsem povolal svého Syna (2,23).*

To všechno nám liturgie připomíná ve vánoční době; je na nás, abychom nezůstávali na povrchu těchto textů, ale ponořili se do jejich hloubky a do významu, jaké má v dějinách spásy společenství Ježíše, Marie a Josefa.

Z Maria Ausiliatrice 11/2001 přeložil -ls-

Křesťane, poznej svou důstojnost!

Vánoční kázání sv. Lva Velikého († 461)

Radujme se! Dnes se narodil náš Zachránce, smutek nemá místo v den, kdy se narodil Život, který nám odňal strach ze smrti a přinesl radost ze zaslíbené věčnosti.

Nikdo není vyloučen z radosti, všichni mají důvod spolu se veselit: neboť náš Pán, který zničil hřích a smrt, nenašel nikoho, kdo by byl bez viny. Proto přišel, aby všechny vysvobodil. Světec jásá, protože mu kyne palma vítězství. Hříšník se raduje, protože je pozván ke smíření. Pohan si vydechtl, protože je přizván k životu.

Přišla plnost času, nevyzpytatelný Boží úradek rozhodl: Boží Syn přijal přirozenost lidského rodu, aby ji smířil se Stvořitelem, a původce smrti, ďábla, porazil stejnou přirozeností, skrze kterou kdysi on sám zvítězil.

Jásající andělé opěvují Pánovo narození: „Sláva na výsostech Bohu!“ a na zemi zvěstují jeho milost. Andělé vidí, jak je ze všech národů země budován nebeský Jeruzalém. Jak velice se musí ubohý člověk rado-

vat z nevýslovné Boží dobroty, když i vznešení andělé jásají radostí.

Děkujeme proto Bohu Otci skrze jeho Syna v Duchu Svatém, že se ve své nesmírné slávě nad námi smiloval. Byli jsme mrtví pro naše hříchy, ale on nás spolu s Kristem znovu oživil, abychom byli jeho nové stvoření, aby z nás učinil nové lidi. Odložme tedy starého člověka s jeho skutky, a protože máme účast na Kristově narození, odřekněme se skutků těla.

Křesťane, uznej svoji důstojnost! Stal ses účastníkem božské přirozenosti, nevracej se ke staré ubohosti a žij hodně podle své důstojnosti. Myslí na Hlavu a na tělo, ke kterému jako úd patříš. Pomysli, že jsi byl vytržen z mocností temnot a přijat do světla a Božího království. Svátostí křtu ses stal chrámem Ducha Svatého. Nevyháněj svými hříchy vznešeného Hosta, kterého jsi přijal do svého příbytku. Nepoddávej se zase otroctví Satana. Cenou za tvoji svobodu je Kristova Krev.

KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ I V PRONÁSLEDOVÁNÍ

V Kolumbii prožívá Církev velký rozkvět kněžských povolání, a to i přesto, že v zemi proti ní řádí teror. V semináři v Bogotě studuje 140 seminaristů. Nepřipravují se pouze pro pastorační práci ve své vlasti, ale také pro misijní činnost. Kolumbijská kněží již dnes působí v Bangladéši, Itálii, na Kubě, v Mozambiku a Súdánu. Jak zdůraznil biskup Corredor, těší se Církev v Kolumbii u obyvatel velké úctě a vážnosti, protože se zasazuje o spravedlnost a zastává se těch nejchudších. Za svůj boj proti kriminalitě, zvláště proti obchodu s drogami, si získala také mnoho nepřátel. Od roku 1984 bylo v zemi zavražděno 50 kněží, biskupů a misionářů. Nejvýznamnější obětí teroru byl arcibiskup z Cali Isaias Duarte Cancino.

Kath-net

Falešná svoboda liberalismu

Poznáváme papežské encykliky: *Populorum progressio* Pavla VI.

Dva roky po skončení 2. vatikánského koncilu, který se ve své pastorační konstituci *Gaudium et spes* věnuje také politickým a sociálním otázkám, překvapil Pavel VI. v roce 1967 svět svou encyklikou *Populorum progressio* - o rozvoji národů. Reakce byly zcela rozdílné - potlesk i kritika. Jedni ji pokládali za třetí část triptychu encyklik *Mater et magistra* a *Pacem in terris*, jiní ji označili za příhrátý marxismus. Církev prý zas ukázala, že se pokouší míchat do politiky, místo aby se starala o vlastní duchovní otázky. Jiní poukázali na to, že encyklika je plná dvojnárodností, protože Církev nemá na to, aby analyzovala hospodářské fenomény.

Čeho se encyklika především týká?

Základní myšlenkou encykliky je, že rozvoj není možno redukovat na pouhý hospodářský růst. Skutečný rozvoj musí být *celostní*, to znamená, že musí být zaměřen na rozvoj **každého** člověka, a to vždy **celého** člověka.

Každý život je povolání

Proč se musí člověk vůbec rozvíjet? Protože každý život je také povolání. Člověk je hlavním a podstatným subjektem rozvoje. Tak jako celé stvoření je podřízeno Stvořiteli, tak je duchovní tvor povinen orientovat svůj život spontánně k Bohu jakožto prvotní pravdě a nejvyššímu dobru. Rozvoj je vlastně syntézou našich povinností. Na nás se vztahuje požadavek překročit sám sebe. Naším převtělením v Krista začíná *nový rozvoj*, transcendentní humanismus, který nás vede k nepopsatelné plnosti: je to nejvyšší cíl rozvoje naší osoby.

Rozvoj a osvobození

V Latinské Americe vyvstává potřeba podporovat rozvoj tisíců a tisíců Božích synů a dcer, kteří

žijí v lidsky nedůstojných podmínkách. Rozvoj znamená v Latinské Americe především osvobození. Osvobození od utlačování a každé formy závislosti, která brání tomu, aby člověk byl plně osobou. Pojem *osvobození* má zde větší význam než pojem *rozvoj*. „Rozvoj“ v sobě zahrnuje představu světa bez překážek, který se v tom či onom má více zdokonalit. To především vyžaduje existenci takového řádu, který odpovídá lidským podmínkám. Současný řád a hospodářský systém světa je hříšný a odporuje evangelium.

Jan Pavel II. mluví zcela přesně o „antievangelijském systému“ (28. 1. 1979 v Pueblu). Podle něho stojíme na mezinárodní úrovni před mechanismy, které jsou proniknuty nikoliv pravým humanismem, nýbrž materialismem: bohatí jsou stále bohatší a chudí stále chudší. Za všechno platí chudí, a to velmi vysokou sociální cenou.

Z pocitu trvalé bídy se rodí fatalistické smýšlení: lidský tvor se necítí být samostatným subjektem, nýbrž objektem, míčem v rukou všemocných sil, ze

kterých nemůže uniknout. To se projevuje především u latinskoamerických zemědělců.

Jak je to s právem na vlastnictví?

Soukromé vlastnictví výrobních prostředků nepředstavuje pro nikoho absolutní a neomezená práva, nýbrž také odpovídající sociální závazky. Bůh stvořil svět pro všechny lidi. Nikdo nemá právo držet výhradně pro sebe to, co je pro něho vlastně přebytečné, zatímco druhým chybí i to nejnnutnější a nejnezbytnější.

Podle Jana Pavla II. leží na každém soukromém vlastnictví sociální hypotéka. Církev musí i v tom předcházet dobrým příkladem. Evangelická chudoba je rozpoznávacím znamením pravé Církve, totiž že vlastnění a používání věcí se musí dít podle plánu a určení Stvořitele a Vykupitele. To znamená, že věci je třeba vlastnit s ryzostí a prostotou. U Církve se nesmí projevoval žádný dvojnárodný postoj.

Je třeba dosáhnout změny tam, kde existuje zjevná nespra-

Papež Pavel VI. podepisuje encykliku *Populorum progressio*

vednost. Kromě toho zisk nesmí být pokládán za hlavní hnací sílu hospodářského pokroku a konkurence za hlavní zákon. Hospodářství přece stojí ve službách člověka a nikoliv člověk ve službách hospodářství. Tam, kde se praktickou filozofií stalo „mít“ a „mít stále více“, tam se hájí ve skutečnosti krutý a nelidský materialismus. Mezinárodní vztahy nesmí být diktovány pouze zákony svobodného obchodu a volného trhu, jelikož podmínky jednotlivých zemí jsou *nerovné a nesrovnatelné*. Volně stanovené ceny vedou k nesrovnatelným a nespravedlivým výsledkům. Jedná se přitom o falešné pojetí svobody. Svoboda, která se stává utlačovatelem, vytváří tíživou situaci.

Nezbytné hodnoty

Musíme směřovat k vytvoření světa, ve kterém mohou všichni lidé bez rozdílu rasy, náboženství nebo národnosti vést dokonalý lidský život, zbavený otroctví, ať už pochází od lidí nebo špatně ovládané přírody: svět, ve kterém svoboda není pro nikoho prázdným slovem.

Systémy, které se omezují na pouhé subvence, je třeba změnit tak, aby došlo ke skutečné podpoře rozvoje celého člověka. Pomoc je nezbytná, ale nesmí stát na pouhých subvencích.

Lidský rozvoj

Ve světě orientovaném především technologicky vystupuje do popředí problém skutečné *lidskosti*, protože samotná technologie sleduje pouze zájmy stá-

CELÝ SVĚT POD DOHLEDEM

Americká skupina obránců lidských práv Electronic Privacy Information Center uveřejnila informace o tom, jak se zednářské lóže snaží získávat tajné informace především o soukromém životě předních prominentů a jak na ně vyvíjí nátlak, aby tak usměrňovaly světovou politiku podle svých představ. Uvedená organizace (EPIC) připravuje proti lóžím soudní žalobu. Má důkazy o tom, že tyto lóže svobodných zednářů působí především na ministerstvu obrany USA. Mají také plnou kontrolu nad Evropskou unií, jejíž vedoucí lóže jsou propojeny s americkými. Jedná se v podstatě o tytéž organizace. USA i EU slouží zájmům skupiny lidí, kteří stojí v pozadí a jsou soustředěni v zednářských lóžích. EPIC vyslovuje obavy ze vzniku celosvětové diktatury zednářských lóží, která prakticky již dnes začíná. Svobodní zednáři např. kontrolují plně leteckou dopravu v EU a přesně sledují, kam kdo letěl. Ochrana dat je úplnou iluzí. V této souvislosti upozorňuje EPIC na zvyšující se nátlak v náboženské oblasti, směřující k synkretismu v duchu „jediného celosvětového náboženství, na kterém se všichni lidé shodnou“.

Převzato z *Glaube und Kirche* 3/2003

le náročnější a jemnější výroby s cílem co největšího zisku. Nehledí se přitom na důsledky, jaké to má pro člověka a pro pracovní místa. Jak je možno rozvíjet nové technologie, aby tím neutrpěl člověk? Jak uplatnit nové technologie tam, kde to přesahuje možnosti většiny lidí, aby získali potřebné vzdělání a kvalifikaci? Moderní stroje vytlačují stále více lidí z výrobního procesu, ale ti, kteří z toho mají zisk, drží tento zisk pro sebe, aniž by mysleli na postižené, natož aby něco pro ně podnikli.

Encyklika *Populorum progressio* požaduje solidaritu a spravedlivou výměnu statků.

Spravedlnost a mír

Vyspělé země prodávají rozvojovým zemím své zboží za vysoké ceny, zatímco za suroviny a zemědělské produkty jim platí nízké ceny, které tomu neodpovídají. Bohaté země jsou stále bohatší a chudé stále chudší. Bohatí se stávají bohatšími na úkor chudých a chudí tím stále více chudnou.

Zde se již jedná o otázky celosvětové spravedlnosti. Jinak řečeno, bez spravedlnosti se na zemi nikdy nedosáhne míru. Pouhá finanční podpora nemůže vytvořit harmonickou a solidární civilizaci. To neznamená, že by finanční podpory byly zbytečné. Právě naopak. Ale ony samy nestačí.

Hospodářský vzestup závisí především na **sociálním pokroku**. Prvním cílem všech projektů na pomoc chudým zemím musí být především **podpora komplexního vzdělání**. Lidé se musí naučit nejen znalostem, ale také dovednostem, především práci ve skupinách. Musí se také naučit samostatnosti a odpovědnosti, aby všechno neočekávali shora. Je třeba rozvíjet tvůrčí schopnosti a vůdčího ducha. Jde o vzdělávání, které rozvíjí sebeuvědomění člověka.

Zpřítomnit Ježíše

Úlohou laiků není pasivně čekat na výzvy a poukazy, ale usilovat, aby všechno myšlení, obyčej, struktury a životní prostředí byly **prosyceny křesťanským duchem**. Laici mají své specifické poslání v tom, aby sdělovali, představovali a zpřítomňovali Krista ve společnosti.

Na encykliku *Populorum progressio* navázal Jan Pavel II. svou encyklikou *Sollicitudo rei socialis*, kterou vydal k 20. výročí encykliky svého předchůdce. Podpořil její stále navýsost aktuální požadavky teologickými souvislostmi. Závěrečným požadavkem je obměna hesla: *Opus iustitiae pax* - mír je ovocem spravedlnosti na: *Opus solidaritatis pax* - mír je ovocem solidarity.

*Podle 30giorni 3/1997
připravil -lš-*

Pavel VI. přijímá dar od skupiny poutníků z Kolumbie

Ježíš se vydal na cestu s námi

Ježíš je vtělené Slovo. „Vtělené“ je něco více než přídavné jméno, dejme dobrý pozor! Ježíš se nevtělil jako přídavkem, ale podstatně. Jeho vtělení se týká jeho podstaty. Je Slovem Boha, které se stalo člověkem, a tím, že se stává člověkem, dává vtělení důležitost, která je od Slova neoddelitelná, je to dimenze, podle které se poznává Bůh a jeho láska. Radikalnost vtělení je vyjádřena různými aspekty.

Především je vtělené Slovo Vykupitel, Ukřižovaný, je to Spasitel. Umučení, utrpení a smrt nám dosvědčují, že Slovo se vtělilo do podmínek, ve kterých se trpí, to je plná a jedinečná realita Ježíšova lidství. Proto musíme přikládat důležitost tajemství umučení a smrti Ježíše Krista. Pro sv. Terezii z Avily rozjímat o životě našeho Pána znamenalo rozjímat o „životě a trýzni“. Terezie věděla dobře, že pozemský život Ježíšův nebyl životem v blaženosti, nýbrž v utrpení od samého počátku až do konce. Utrpení, které v umučení explodovalo bez hranic. Hle, Ukřižovaný. Ctnosti, o které musí křesťan nejvíce usilovat, je napodobovat Ježíše na jeho cestě utrpení: v pokoře, lásce, životu v nepohodlí a chudobě. To jsou ctnosti, pro které se Ježíš pro nás lidi vtělil, trpěl a zemřel. To se modlíme ve vyznání víry.

Chceme-li se naučit modlit, musíme začít právě zde, protože vtělení není jen tajemstvím, pro které věříme, ale také pro které se připodobňujeme Kristu. Právě v utrpení se nám Ježíš zjevuje plně jako člověk. Když myslíme na Ježíše, měli bychom být vzrušeni. Naše víra by nám neměla dovolovat myslet na Ježíše, který pláče: jak může plakat Boží Slovo, druhá osoba Nejsvětější Trojice? Naše modlitci se mysl by

se měla propadat do této propasti lásky, jakou je vtělení, ve kterém Ježíš, Boží Slovo, se stává schopné plakat, aby proměnilo smysl našich slzí: aby to už nebyly jen slzy toho, kdo oplakává své hří-

chy, ale slzy toho, který opěvuje Pánovo milosrdenství. Cesta vtělení je cestou umučení a smrti. Musíme kráčet po ní. Jak nás učí Terezie z Avily, musíme si pomáhat na této cestě tím, že přikládáme důležitost znamením, která znázorňují Pánovo umučení, jako jsou umělecká zobrazení různých fází Kristova umučení. Taková zobrazení určují cestu naší modlitby: jsou cestou, jak poznávat Ježíše a skrze Ježíše poznávat Otce.

Jestliže následujeme sv. Terezii z Avily v této její lásce k viditelným zobrazením Ježíše, je to velká pomoc pro naši modlitbu. Kéž Kristus, který trpěl celý svůj život, ožije v našich očích a v našem duchu a jeho Krev, jeho oči, jeho umučené vzezření a zraněné Tělo nám dají pocítit jedinečným způsobem, čím žije lidská osoba Ježíše Krista.

*Z Il Messaggero di Gesù
Bambino di Praga 12/2003
přeložil -lš-*

Přes všechny hranice

Na základě osobního zážitku vypráví Voršila Bergová

„To nejdůležitější v každé firmě je zisk,“ poučuje rakouský podnikatel Franz Herrmann svého syna přísně.

„Ale otče, to je přece na dobrý účel,“ pokouší se Šebestián namítat.

„Jsem snad nějaký dobročinný ústav?“ oponuje šéf. „Pořád tvoje poblázněné city. Že toto špeditérství je tak velké a úspěšné, děkujeme jedině dlouholeté tvrdé práci.“

„Já jsem pracoval také dlouho a tvrdě,“ odpověděl Šebestián.

„Souhlasí. Proto bych ti chtěl dát k Vánocům větší dárek. Zasloužíš si ho.“

„Viš, co si přeji? Zdarma nákladní auto na dva týdny.“

„Ale to není vánoční dárek. Přej si třeba koně nebo audi nebo něco pořádného.“

„Ty mě nemůžeš nebo nechceš pochopit? Celé měsíce jsem pomáhal připravovat pomocný konvoj pro Rumunsko. Stovky lidí chystaly balíky s potravinami nebo darovaly teplé oblečení. Jiní to třídili, popisovali, firmy daly léky, matrace, nástroje pro nemocnice, starobince a sirotčince. Teď už schází jen pomoc při transportu, ale ty nerozumíš. Není to přece pro tebe nic tak těžkého, uvolnit aspoň jeden nákladník, měj přece srdce.“

„Právě čtyři týdny před Vánocemi! To potřebuji každou ruku a každý vůz. Nezapomeň, že to je vrchol sezóny.“

Šebestián měl už otcovy palčatosti až po krk. „Ty s tím svým nablýskaným blahobytem. Když nemůžeš postrádat nákladník, budeš muset postrádat mne. Beru si svoji roční dovolenou.“

„To teď nejde,“ křičí už Franz Herrmann hněvivě.

„To už říkáš celý rok. Mám právo na svou dovolenou.“

„Jestliže odjedeš, je to odepření práce, a to je důvod k propuštění.“

„Tak mě vyhod!“ pokračuje syn. Uvnitř čekal smířlivější gesto. Ale otec se beze slova otočil a zabouchl za sebou dveře.

Šebestián zůstal bezradně stát. K výměně názorů tu a tam docházelo, ale k takové rozepři, při které by se takto rozešli, nikdy.

Přesně v pondělí ráno opustil konvoj sedmi nákladních aut s patnácti dobrovolníky město. Doprovázely je modlitby mnoha věřících spolu s přáním šťastného návratu.

Zpočátku šlo všechno hladce. Pak došlo ke zdržením při celním odbavení a k těžkostem s lupiči. Na některých místech nebyla voda ani elektřina. Ale převažující radost vděčných lidí dávala rychle zapomenout na obtíže cesty. Konečně měla nemocnice potřebné matrace, starobinec náležitě žádané léky.

Šebestián si nedokázal tyto pocity nechat pro sebe. Jistě, jeho otec byl náladový, ale není

to zlý člověk. Od matčiny smrti dělali všechno spolu. Proč nemá otec mít podíl na jeho radosti? Na každé zastávce vyhledal syn telefon a zvonil otcovi a krátce ho informoval o strádání zdejšího obyvatelstva a o jeho srdečnosti a radosti.

Bylo již hodně po půlnoci, když konvoj dorazil do posled-

ní obce. Vyčerpaní řidiči zastavili před kostelem, vystoupili, aby se protáhli. Zůstali však stát jako přikovaní. Dokořán se otevřela chrámová vrata a z kostela se ozval jásavý zvuk varhan. Celá farnost čekala na konvoj na modlitbách ve svém kostele. Nyní zdraví své dobrodince a zpívají do chladné noci děkovnou píseň.

Jak srdečné je to přijetí! Všichni pomáhají vykládat balíky a krabice a nosí je do kostela.

Šebestiánovi se však zdá, že to všechno je pro tolik lidí přece jen příliš málo. S trpkostí ho napadá: Doma máme takový nadbytek, a tady taková bída. Ale radost vděčných lidí překryje tyto jeho myšlenky.

S rozbřeskem nového dne vyjde bída ještě více na světlo. Místní farář mu vypravuje: „Před dvěma dny jsme pochovali jednoho otce. Chytil zloděje, který mu ukradl posledního vepře, ale zloděj byl bezohledný a zastřelil ho. Ubohá vdova. Má dvě malé děti a třetí je na cestě.“

Šebestián se ihned vydá do jejího domu. Najde ženu zcela apatickou; obíhají jí dvě malé děti. Kamna kouří, ale nijak nehřeje. Dřevo je mokré a navíc místo skla je v okně jen kus lepenky. Tady je třeba rychlé pomoci. Donese své jídelní nádobí, otevírá konzervy a krájí chleba. Dětem tak chutná, že vylizují své misky. K večernímu stolu je tu pro každé z nich kus čokolády. Vzal si s sebou na cestu tři vlněné deky. K čemu jsou mu tři? Ty potrhané cáry, do kterých se tu ti lidé halí, je nezahřeje. Šebestián se kus po kuse zbavuje všeho, co není životně nezbytné. Ale i tak to zdaleka nebude stačit.

Tak rád by ještě pomohl, ale nákladní auta už byla prázdná a navíc byl čas rozloučit se a nastoupit zpáteční cestu. Na svátky by opět chtěli být všichni doma. Úsměvy, děkovná slova pana faráře, objímání, ale také tajné slzy. Zpáteční cesta probíhala rychleji než jízda sem. Ale než se konvoj dostal na hlavní cestu, došlo

k nedobrovolné zastávce. Šebestián nevěděl proč, když se k němu dostal zvuk smíchu a radostné volání. Vystoupil s ostatními. Nemohl uvěřit svým očím. Proti němu stál jeho otec. Přijel s velkým nákladním autem plným potravin, příkrývek a jiných potřebných věcí.

„Táto, ty? To je zázrak!“

„Když jsi odjel, něco se ve mně zlomilo. Zůstal jsem ve štychu. Pracoval jsem ve dne v noci. Teprve teď jsem si všiml, kolik práce jsi zastal. Pak přišly bolesti u srdce a s nimi strach. Doktor mi předepsal léky a klid. Ale já jsem věděl, co je pravá příčina. Nezachoval jsem se k tobě dobře. A pak přišly tvoje telefonáty. Slyšel jsem v tvém hlase radost i bolest a na jednu mi bylo jasné, jak mohu pomoci tobě i sobě.“

„Jsi ohromný!“ a Šebestián znovu objímá svého otce.

Jede s otcem zpět do vesnice. Obyvatelé se nestačí divit. To je úplný ráj. „Je tu dokonce i vánoční stromek,“ směje se pan Herrmann. „Podle tvých zpráv tu není vůbec nic a Vánoce bez stromku?“

„Ty tu chceš zůstat na Vánoce?“ Šebestián nevěřil svým ušim.

„Jestli chceš? Říkals, že je tu hodně práce.“

A tak se dali oba do práce. Všude bylo co dělat, co spravovat, obnovovat. Když začaly u vdovy Žofie porodní bolesti, zavolali ženy a odešli s lahví vína na faru.

Byly to nezapomenutelné Vánoce. V kostele se poprvé topilo, byl tu ozdobený vánoční stromek s baňkami a malými balíčky pro děti. Celá vesnice se shromáždila, aby oslavila Boží Narodzení. Dnes se tu konaly navíc i křtiny novorozence Rehoře – Šebestiána.

Na konci bohoslužeb dal Franz Herrmann každému dítěti svíčku, aby si všechny odnesly domů z kostela vánoční světlo. Pak slíbil svému synovi: „Postarám se, aby ode mne přicházelo na svět trochu více tepla!“

Betendes Gottes Volk 4/2001

Bolestné hledání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

Synu, proč jsi nám to udělal?

Svatá rodina nazaretská se vydává na dlouhou pouť. Připoj se s pomocí Ducha Svatého k těmto poutníkům a doprovod je do svatého Města. Pozoruj, s jakou obětavostí a láskou k Hospodinu podstupují námahu, nepohodlí a uskromnění během několikadenní cesty. Nevypravili se na výroční pouť pouze proto, aby splnili, co je předepsáno. Mají své důvody, aby více než ostatní šli vzdávat Pánu chválu na svatém pahorku, který si zvolil pro svou zvláštní přítomnost, kde přijímá oběti a uděluje své dary. Zpívej s nimi cestou *chvalozpěvy a duchovní písně* a rozmlouvej o Boží velikosti a nevyšlovné dobrotě. Je i pro tebe chrám tak vytouženým místem, že jsi ochoten vynaložit i velkou námahu, abys v něm vzdal chválu Bohu?

V úžasu nad vznešeností Božího příbytku pokloň se Hospodinu spolu se Svatou rodinou a děkuj Bohu za všechny chrámy rozesté po celém světě, v nichž se Bůh tak přibližuje lidem a nabízí jim svou přítomnost a největší ze svých darů – sama sebe.

Přidruž se na zpáteční cestě k Marii a Josefovi a naslouchej jejich hovor. O čem rozmlouvají, když jsou sami dva? O svém Synu Ježíši. Již dvanáct let vyrůstá pod jejich péčí a před jejich zrakem a čím je starší, tím větším tajemstvím je pro své rodiče. Už se od těchto svatých rodičů, jak spojují svou úctu k tajemnému Dítěti s rodičovskou láskou, starostlivostí a autoritou. Pohlížíš také na své děti jako na tajemný Boží dar a jednáš s nimi vždy také s náležitou úctou?

V podvečer, kdy se má celá rodina společně uložit k zaslouženému odpočinku po námaze celodenní cesty, čeká svaté rodiče nemilé překvapení. Jejich nejdraší Dítě není k nalezení. Co může být pro milující matku bolestnější než nečekaná ztráta dítěte? Poprvé za dvanáct let prožívají Maria a Josef noc bez Ježíše. Maria se již nyní stává matkou všech matek, které pláčou nad ztracenými dětmi. Jak je možné, že taková rána doléhá na svaté rodiče právě poté, co zvláštním způsobem oslavili Boha? Ta rána je o to krutější, že nikdo na světě nemiluje své dítě tak velice jako tito dva. Proč to musí postihnout právě je? Stal ses svědkem této situace, abys z ní čerpal důležité poučení: nedělej si nárok na trvalý citový prožitek Ježíšovy přítomnosti. Jestliže se krutá zkouška nevyhýbá ani té nejsvětější dvojici, je třeba, aby ses na ni připravil i ty. Už se od nich i za takové situace zachovat *pokoru, mírnost a trpělivost*.

Taková zkouška může postihnout jen milující srdce. To není znamení, že Pán se od tebe odvrátil. Bůh je věrný. *Když si tě jednou vyvolil a jsi mu zasvěcen, miluje tě*. I chvíle tmy a opuštěnosti jsou jeho darem. Posílá je, aby tě očistil a upevnil tvou věrnost a důvěru. Dočasná odepření prožitku Ježíšovy přítomnosti není odepřením jeho přízně a lásky. Naopak. Je to mimořádná příležitost. Kdy jindy můžeš osvědčit svou víru a věrnost lépe než právě v takových situacích? Právě ta láska, kterou miluješ v podmínkách vyprahlosti, je upřímná a ryzí, protože miluješ Ježíše pro něho samého a nikoliv pro pocit líbeznosti, který se může zakalit samolibostí. Naskýtá se ti také příležitost ověřit si, že nic nemůže vyplnit prázdnotu, která po něm zůstává v tvém srdci. Tato zkušenost stojí za to, že ti zkouška připravila chvíle bolesti. Jak dlouho to bude trvat? Jistě ne déle, než bys mohl snést.

Co dělat při takové zkoušce? Dříve než by se mohlo stát, že tě tvůj smutek přemůže a odzbrojí, obrať se s důvěrou k Ježíšově hledající Matce. Ona tě naučí, jak prožívat nedobrovolné a nečekané osamění. Co dělá Maria? Nezoufá si, nevyčítá. Zpytuje svědomí, modlí se, činí předsevzetí a odhodlání podniknout všechno, aby opět našla ztracené Dítě. Snaží se, aby nic nezanedbala. Posiluje svou důvěru tím, že se rozpomíná, *co jí bylo řečeno od Pána*⁽¹⁾. S každou chvílí a každým krokem však roste její neuhastitelná touha po opětovném shledání s Ježíšem. Její manžel je jí přítomnou pevnou a laskavou oporou.

Duch Boží vede hledající rodiče zpět do Hospodinova chrámu. Konečně je Dítě nalezeno. Opětovné shledání naplňuje rodiče velkou radostí, ale je tu i neodbytná otázka. *Proč jsi nám to udělal?* Matčina vyčítavá otázka tě jistě neudivuje, ale o to více je překvapující Ježíšova odpověď: *Nevěděli jste...?* I ty se často ptáš „Proč?“ Tato otázka je tím naléhavější, čím více spoléháš na své vlastní předpoklady a očekávání. I samotné odpovědi na tvé otázky mohou být pro tebe nepochopitelné, pokud nedomyslíš do hloubky Ježíšův výrok: *Musím být tam, kde jde o věc mého Otce*.

Ani Boží Syn zde na zemi nejedná podle vlastní vůle a vlastních nápadů. Je nejen syn tesařův, ale také Syn nebeského Otce. Jeho zájmy, plány a vůle jsou rozhodující. Čím více Boží cesty překračují tvé chápání, tím více se raduj, že tě Bůh zapojuje do plánů tak vznešených, že jim zatím ani při nejlepší vůli nemůžeš plně porozumět. To je současně příležitost pro tvou bezmeznou důvěru a pokornou poslušnost. Stačí ti vědomí, že pracuješ pro jeho slávu. *Blaze každému, kdo kráčí po jeho stezkách*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,45; ⁽²⁾ resp. žalm 128

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,2-6.12-14

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, smiřuje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, kdo se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení – Kol 3,12-14

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvalu.

Evangelium Lk 2,41-52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými.

Pokračování na str. 20

Z každého zmaru může vzejít nový život

Rozhovor s Marií Loleyovou na téma „Nebojte se!“

Zázitek bezpečí v dětském věku je klíčem k přemáhání úzkosti v životě. Není sporu o tom, že Maria Loleyová je kompetentní k tomu, aby hovořila o přemáhání úzkosti. Když pracovala jako poradkyně pro lidi, kteří hledali v této věci pomoc, sama se stala obětí výbuchu bomby v poštovní zásilce.

Nezakoušíme dnes skutečnost, že myšlenky a pocity lidí stále více ovládá strach?

MARIA LOLEYOVÁ: V tomto směru je aktuální otázka, jak se může člověk bránit před strachem, co má dělat, aby se zbavil úzkosti. Člověk upadá do úzkosti, když se cítí ohrožen zevnitř nebo zvenčí. Ohrožovat ho může chování partnera, zaměstnavatele, přátel či kolegů.

Média nám stále sugerují strach. Slyšíme ustavičně zprávy, které hovoří o ohrožení.

LOLEYOVÁ: Člověk před strachem utíká. Chce uniknout úzkosti. Ale nedaří se mu to. Kde je východisko z tohoto dilematu? Čím více úzkost uzavírá nitro člověka, tím horečněji člověk hledá východiska a zdánlivá řešení, aby si zajistil bezpečí.

Jaká východiska máte na mysli?

LOLEYOVÁ: Východiska přehlušení. Utíká do hlučného a hektického prostředí, aby nemusel přemýšlet, aby nebyl konfrontován se skutečností, že strach je násilná realita. Tento zdánlivý ústup úzkosti vede k ještě hlubšímu obklíčení. To se děje, když např. člověka ovládne alkohol, drogy, konzumní vášeň, posedlost všechno mít. Protože se evidentně nedaří tímto způsobem před úzkostí uniknout, dostaví se rezignace a zoufalství – někdy až k sebevraždě – ve všech podobách. Tím vším člověk postupně zapírá sám sebe, svůj život. Nepozoruje, že se nachází uprostřed umírání, že smrt, před kterou se snaží uniknout, se stále více v jeho životě šíří. A pak dosáhne bodu, kdy už nemůže dál. Nedávno mi řekla jedna žena:

„Já už dál nemůžu!“ Toto zvolání vychází z největší hlubiny její bytosti.

Nemyslíš, že úzkost uvádí jedny do rostoucí apatie, jiné do stále horečnější aktivity?

LOLEYOVÁ: To souhlasí. Apatie je však cestou do deprese, do beznaděje. Co člověk v tomto stavu pak udělá, se dá těžko předpovědět. Nakonec hledá smrt. Každý, kdo přichází do styku s lidmi, může potvrdit, že těchto příkladů stále přibývá. Ale totéž platí o horečnaté aktivitě. Člověk všechno tak bláznivě přehání, až to vede ke smrti.

Z čeho mají lidé nejvíce strach? Z osamocení? Z bezvýznamnosti?

LOLEYOVÁ: Prázdny pocit strachu kulminuje v úzkosti z osamocení, ze zániku, z temnoty, strachu ze sebe samého, z bezúčelnosti, který již není možno vydržet. Před nedávným mi řekl jeden mladý muž: „Já nevím, jak mám vydržet svoji opuštěnost!“ Cítil se opuštěný partnerkou. O lásce už tu nemohla být dávno řeč. Ale chyběl i jakýkoliv kousíček přátelství, který člověk potřebuje. Ukazuje se se strašnou jasností, že se neodevzdáváme do ochrany Nejmocnějšího. Něco nás od toho zdržuje. Neuvěřitelně silně se projevuje, že se vyhýbáme právě tomu, co má smysl, co nám může poskytnout opravdovou ochranu. Je to až nepředstavitelné, jak může být člověk sám sobě nepřítelem. Má přece takovou možnost uchýlit se pod všemohoucí ochranu, která přemáhá všechno ohrožení, a on přesto nesáhne po tomto záchranném lanu.

Odkud se bere v naší době taková slepota v největší duchovní nouzi?

LOLEYOVÁ: To je možno vysvětlit jen slovy sv. Pavla, že máme co do činění nejen s mocnostmi z masa a krve, ale také s mocnostmi temna. A k tomu je třeba, aby člověk prošel slovo za slovem s naslouchajícím srdcem žalm 91: *Kdo přebývá v ochraně Nejvyššího, kdo dlí ve stínu Všemocného... Kdo dnes spočívá v Bohu? Pak uslyšíme, že Bůh je útočiště a pevný hrad, že můžeme kráčet po zmiji a hadu, šlapat po lvu a draku. S Boží ochranou získáváme sílu, která nám umožňuje zvítězit ve střetu s nebezpečími, která bychom vlastními silami nezvládli. Ale k tomu je zapotřebí důvěřovat v Boha. Pak nás také může zachránit. *Chci ho chránit, protože vzývá mé jméno. Kdo ke mně volá, toho vyslyším. Stojím při něm v jeho nouzi, osvobodím a přivedu k slávě,* stojí psáno.*

To jsou slova, která jistě mnoho lidí dojmají. Jak však dospět k víře, že byla řečena také nám?

LOLEYOVÁ: Chci-li se přesvědčit, že tato ochrana je skutečně spolehlivá, musím se do ní zaposlouchat. Jestliže se nechám ovládat vnějším lomozem a vrhám se do horečné činnosti, když nejsem schopen se v tichosti zastavit, pak tuto zkušenost neprožiji. Kdo však vnitřně naslouchá, ten přijme Boží ujištění o této větě. Bůh ve mně všechno uvede do pohybu. Překonání úzkosti není v silách samotného člověka.

V Novém zákoně, ale nejen v něm se stále opakuje: „Nebojte se!“ Proč se tato výzva objevuje tak často?

Maria Loleyová

LOLEYOVÁ: Protože není žádná lidská instance, která by nás chránila před strachem. Jsme totiž stále ohroženi. Proto máme stále důvod bát se, pokud nejsme u Pána. Proto nám často říká: *Já jsem to.*

Odkud přichází toto ohrožení?

LOLEYOVÁ: Od ďábla, který všechno mate. Jen od něho. Obsahem jeho existence je působit zmatky až k úplnému zničení. Přehlížet tuto skutečnost je tragické.

Mnozí se domnívají, že Církev používá řeč o ďáblu jako strašáka, že je lepší o něm nemluvit. Mnozí ho pokládají za „překonáného“. Je možno tak zbavit svou duši strachu?

LOLEYOVÁ: To nejde. On zůstává. Strachu může člověka zbavit ten, kdo je mocnější než ohrožení. Strach a úzkost je reakce na existující ohrožení. Aby zmizel strach, musí být nejdříve překonáno ohrožení. Když si vezmeme příběhy, kdy Ježíš říká: „Nebojte se!“, pak poznáváme, že odstraňuje to, co ohrožuje náš život. Je to projev jeho dobrotivé lásky.

Může člověk zbavit druhého člověka úzkostí?

LOLEYOVÁ: Ne, protože je stejně tak ohrožený.

Ale matka svou přítomností zbavuje dítě strachu...

LOLEYOVÁ: Zde se musíme ptát: Odkud pochází mateřství? Je to něco božského. Je to bez-

ČLENŮM A SPOLUPRACOVNÍKŮM MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ,

kteří nám dali své adresy, jsme začátkem prosince rozeslali oběžník (zvláštní číslo Matičního zpravodaje). Bohužel několik desítek vrátila pošta s poznámkou o přestěhování bez udání adresy. Prosíme, aby se přihlásili a uvedli novou adresu, a ihned jim oběžník pošleme. Na závěr roku citujeme poselství naší nebeské Matky z 24. prosince 1997 („modrá kniha,“ 8. vyd. str. 483):

„Otevřete srdce naději! Otevřete dokořán brány Kristu, který k vám přichází ve slávě. Žijte v toužebném očekávání hodiny tohoto druhého příchodu. Staňte se nebojácnými hlasateli tohoto jeho triumfu, protože vy, malé děti mně zasvěcené, které žijete v mém duchu, jste apoštolové těchto posledních časů... Nastala chvíle vyjít ze svého úkrytu a osvěcovat zemi...“

V kruté zimě vy jste drahokamy, které vycházejí z mého Srdce a které rozvěšují na větve Církve, aby vám řekly, že právě nastává její nejkrásnější jaro. Budou to pro ni druhé Letnice. Proto vás vyzývám, abyste ve večeradlech často opakovali modlitbu, kterou jsem vám uložila: Přijď, Duchu Svátý, přijď na mocnou přímlovu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty.“

S přáním pokoje Božského Dítěte Vás zdraví

za MKH v Čechách, na Moravě a ve Slezsku
P. Mgr. Jiří Polášek a Josef Vlček

prostřední spolupráce se Stvořitelem. Otcovství a mateřství je účast na Boží stvořitelství síle.

Dítě prožívá u rodičů, že otec nebo matka mohou odvrátit konkrétní ohrožení.

LOLEYOVÁ: Protože člověk tu působí zástupně na místě Boha. Bůh by se nemusel stát člověkem, kdyby toto lidské zprostředkování nebylo podstatné.

Zkušenost bezpečí vyžaduje tedy lidské posilování.

LOLEYOVÁ: Rozhodující je zkušenost z prvních tří let života. Zda má dítě kontakt s kůží a dechem matky. V tomto sdělování prožívá něco z Boží síly.

Čím více se tedy matka otevírá úkolům předaným od Boha, tím více může dítěti zprostředkovat, že uprostřed nebezpečí existuje bezpečí.

LOLEYOVÁ: Toto mateřství je vlastně nezaměnitelné. Jestliže schází, pak je skrze Prozřetelnost možné, že je nahradí úsilí někoho jiného.

Nemá úzkostlivost mnohých lidí své kořeny v chybějící základní zkušenosti bezpečí u otce a matky?

LOLEYOVÁ: Samozřejmě, že ano. Je to vědecky dokázáno a já to mohu potvrdit ze své mnohaleté zkušenosti. Jestliže tato dětská zkušenost schází, není možno ji ničím nahradit. Tato základní zkušenost je předpokladem lidské schopnosti důvěřovat. Bez ní se rozvíjí nedůvěřivost, kterou později není možno překonat. Rány, které člověk obdrží v tomto směru v dětství, se nikdy zcela nezahojí, i když to nemusí být v životních situacích zjevně patrné.

V pozorné péči rodičů se tedy vyvíjí schopnost člověka důvěřovat. Je to také základem pro to, aby se člověk mohl cítit v bezpečí u Boha?

LOLEYOVÁ: Pak se rozvíjí osobnostní struktura tak, jak si

ji Bůh přál. To se děje v prvních třech, čtyřech letech života.

Dítě tedy potřebuje zkušenost: Je zde někdo, kdo mě v konkrétní potřebě tak zajišťuje, že nemusím mít strach.

LOLEYOVÁ: Pocit bezpečí je rozhodující. Dítě prožívá v náručí matky a otce, jaký je Bůh. Z této zkušenosti se rozvíjí celý člověk.

Neměla by se tato prázkašenost stále obnovovat? Neměl by člověk pocit bezpečí prožívat nejen z holé víry, ale také z přízně lidí?

LOLEYOVÁ: To, co člověk začal prožívat, musí být dále vyživováno. Proto jsou potřebné stále další prožitky péče a pří-

zně. Není možno žít celý život jen ze základní zkušenosti bezpečí. Tak jako potřebuji stále dech a výživu, potřebuji také posilování na tomto úseku.

Jistě jsi zažila úzkosti. Byla to nakonec zkušenost, že jsi u Boha v bezpečí, co ti pomohlo vypořádat se se strachem?

LOLEYOVÁ: Když prožiji silně ochranu a péči, pak se posiluje moje odolnost vůči strachu. To mi potvrdila zkušenost s bombovým útokem. Tehdy jsem již měsíce předtím obdržela darem ujištění: *Nikdy tě neopustím, nikdy tě nenechám bez pomoci (Žid 13,5)*. Více než půl roku mi toto poselství šlo pod kůži stále silněji. Nevěděla jsem, co mě čeká. Proč jsem tak posilová-

na? Pro mě to byla zkušenost, že jsem nezdolatelná, to byl hlavní pocit před atentátem. Kdyby to byla jen lidská sugesce, nějaká iluze, pak bych se v samotné situaci zhroutila.

Tato vnitřní bezpečnost tě přenesla přes konkrétní situaci?

LOLEYOVÁ: A jak! Když jsem se probrala z narkózy, bylo to to první, co mi vstoupilo na mysl. Byla jsem ustavičně nesena. To není nic mimořádného. Je to vliv toho, že Bůh je náš Otec. Je to zážitek jeho otcovské péče.

Nese tě tato zkušenost bezpečí až dodnes, nebo potřebuješ opět posilování lidskou přízní a péčí?

LOLEYOVÁ: Byl to trvalý zázrak, který vyrostl z tohoto atentátu. Prožila jsem jako nikdy předtím ve svém životě, že se všechno může obrátit k dobrému. Z aktu zničení vyrostl životodárný řetěz. Udělala jsem zkušenost neustávající přízně. Pan kardinál mě přijal do kněžského semináře. A seminaristé mě přijali jedinečným způsobem.

Křesťané mohou tedy přijmout Kristovu výzvu „Nebojte se!“ také proto, že u něho udělají zkušenost, že i z negativního se může otevřít spásná cesta.

LOLEYOVÁ: Ano. Kolik nových přátel jsem po atentátu získala!

Někteří lidé však prožívají, jako by vše bylo bez východiska...

LOLEYOVÁ: Mnohým bohužel schází víra, milost, kterou musíme nechat do sebe vstoupit a vyrůst. Mnozí to nechtějí dovolit.

Tedy nakonec: bez víry zůstaneme ve strachu...

LOLEYOVÁ: Nemohu se uchránit před zmrznutím, když nevěřím slunci a nedám se ozářit jeho paprsky.

Rozmlouvali
Alexa a Christov Gasparioli

Nebojte se!

Když někdy pozoruji svého nejmladšího vnuka, tohoto čilého čtyřletého kloučka, napadá mě, že mu právem mnoho věcí nahání strach. Dospělí jsou někdy v pokušení se tomu smát. Ale neprávem, jak se mi zdá...

Není tomu snad spíše tak, že malé děti si udělají realistický obraz o své situaci, když se probudí jejich intelekt a konfrontuje je s jejich okolím a prostředím? Pak konstatují, že mnoha požadavkům ještě nedorostly, že jsou odkázány na ochranu a na pomoc dospělých. A kde tato ochrana a pomoc chybí, jsou brzy přetížené a pak propuká opravdový strach.

Jistě, dospělí se umí vypořádat s mnoha věcmi, kterých se děti bojí. Ale základní objev dítěte, že je něco nad jeho síly a že je tedy ohroženo, zůstává vlastně zachován i v dospělosti. Jen se poněkud změní, především v naší době.

Dnešní obraz světa určuje totiž silně představa, že člověk je vyspělý a autonomní, že je pánem svého osudu a že lidstvo se nachází na cestě nezadržitelného pokroku a vytváří si lepší, pro člověka průhledný a uspořádaný svět.

Dodejme, že tento optimismus je stále znovu omezován různými nezdary. Přírodní katastrofy, války, rostoucí celosvětové problémy, hospodářská recese, rostoucí propast mezi bohatými a chudými, nové nemoci, jako Aids a Sars, vyvolávají stále větší otázníky nad přesvědčením, že vnitřní blaho světa stojí přede dveřmi.

Ale protože se společnost snaží vytyčovat takové signály jako ukazatele správného směru, který se jistě dostaví díky výzkumu a lepší technice, zůstává státním náboženstvím stálý optimismus.

Stojí za povšimnutí, že tato víra v samoobslužně vytvořené štěstí není schopna přemo-

ci účinně úzkost jednotlivců. Naopak. Všude je možno pozorovat symptomy všeobecně rozšířené stísněnosti. Na potvrzení postačí podívat se na statistiky. Stále roste počet sebevražd, depresí, kriminálních násilných činů, drogových a alkoholních závislostí, konzumace uklidňujících a povzbuzujících prostředků.

Co diagnostikuje statistika, kryje se s osobními zkušenostmi, které člověk dělá den co den. Kolik nouze je jen v okruhu známých: kolik rozvodů, nezaměstnanosti, osamělosti ve stáří, kolik odstrkovaných dětí, o potra-tech ani nemluvě...

Když se člověk podívá na titulky novin nebo na rozhlasové či televizní zpravodajství, musí být nakonec přepaden strachem: jaké následky v oblastech katastrof, tu větších, tu

menších! Samotná inflace takových zpráv a jejich samozřejmě prezentace monotónním hlasem vede obecně přinejmenším k vážným pochybnostem.

Bát se patří tedy v podstatě k těm nejněmohlavějším reakcím,

KRITIKA NA ADRESU KAPITÁLU

Pravým pokladem pro lidi nejsou peníze, nýbrž samotný člověk. Připomíná to milánský kardinál Dionigi Tettamanzi u příležitosti zasedání představitelů italských bank v Miláně. Do předí finančního systému se podle kardinála musí opět dostat člověk, lidské potřeby a hodnoty. Podle jeho názoru se finanční systém zcela vymanil z eticko-morálních pravidel.

Na burzách se sleduje jen okamžitý prospěch, kterému je všechno ostatní podřízeno. Kardinál si uvědomuje, jak obtížně se taková hra dá řídit. Přesto se domnívá, že bankéři si musí uvědomit svou velkou odpovědnost. Všichni burzovní makléři by měli mít před očima sociální důsledky svých rozhodnutí, např. nezaměstnanost. Evangelium podporuje ducha podnikání, ale má pro to jednu podmínku: aby nebylo prohýřeno právě lidské dobro.

* * *

Podle zprávy UNICEF stoupne počet sirotek po rodičích, kteří umírají na Aids, do roku 2010 o 100 % na 20 000 000. Polovina těchto sirotek je mladších než 10 let.

a to především v našem technickém světě, kde tak mnoho věcí perfektně funguje. Protože tento svět je zaplavován mnoha možnostmi, daří se blížící se úzkost jakž takž potlačovat. Kdo to dělá, promarní však rozhodující šanci odhalit kořeny, které odvodňují strach, a odpovědně na to reagovat.

Které jsou však tyto kořeny? Mají svou hlavní příčinu v převládajícím falešném pohledu na svět a na člověka. Pomáhá mu sice smysl pro realitu, protože se mu daří pomocí obrovského hospodářského aparátu pronikat stále více do fungujícího světa. Ve skutečnosti je však tento přístup v úděsné míře vzdálen od reality. Zatemňuje především skutečnost, která všechno vysvětluje, a to je **skutečnost živého Boha**.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh (Jan 1,1). Kdo jen s trochu otevřenými očima prochází stvořením, nemůže dělat nic jiného, než obdivovat Bohem danou nádheru.

A přece se dnes přehlíží tato skutečnost a buduje se stále více na nepřehledném lidském díle, od kterého se očekává, že zavládne ve světě jistota a bezpečí. Ve skutečnosti je tato Boha přehlížející přestavba světa

pouze velké fušování na Božím díle. Proto se musí toto podnikání zhroutit. A to lidé pocítují a reagují stísněností a úzkostí. To je nevyhnutelný důsledek ztráty smyslu pro realitu v naší době, která se chová, jako by Boha nebylo, a pouští se do stavby nové babylonské věže.

Jediné východisko je otevřít dveře realitě, především realitě živého Boha. Nebo jak říká papež Jan Pavel II: „Otevřít dokořán dveře Kristu!“ Jen tak je možno zastavit odůvodněný strach, který pramení z lidské nedostatečnosti.

Na tomto místě mi připadá příhodné konstatovat: Když kritizují dnešní projekt pokroku, nepřehlížím obrovské úspěchy, které přinesl a které většina z nás využívá. Nechci také hlásat nějaký černý pesimismus, nýbrž chtěl bych poukázat na smrtelnou jednostrannost tohoto podnikání, která děsí v nejvyšší míře, a naznačit jediné možné východisko: otevřít se působení živého Boha.

Kdo to udělá, tomu se otevře nová dimenze života. Začne tušit, že život beze strachu nezajišťuje hladké budování vnějších životních okolností, jinak by ti nejbohatší a nejzdravější muse-li být ti nejšťastnější lidé. Životní úzkosti se zbavuje člověk v té míře, v jaké konkrétně důvěřuje, že Bůh dává za všech životních okolností jistotu a bezpečí.

Emanuel - Bůh s námi

Kdyby nám někdo uloupil Vánoce, ztratili bychom okouzlení tajemstvím a spojení s tím, co je tajemné, protože Vánoce vyvolávají vzpomínky, okouzlení a poezii. Ale nejen to. Vánoce jsou událost, která zjevuje to, co je nedostupné a nepoznané, a tak jsou událostí naší pravdy. Proto pro nás, kteří žijeme v době nejistoty a zmaru, ale také v období horoucí touhy, přicházejí Vánoce jako oáza pokoje, který se vrací ve své původní kráse a okouzluje svým tichem.

Připomíná nám, že existuje něco mimo nás, že je tu něco víc než naše bezprostřední zájmy, naše tíživé poměry a naše vlažné nadšení.

Do společnosti, která se jeví jako lhostejná, vstupují Vánoce, aby připomněly, že v odlehklém koutě dějin se čas setkal nečekaně s věčností.

Od té doby jako by všechno zůstalo při starém, a přece se všechno radikálně změnilo. Zdanlivě se nic nezměnilo, protože Bůh ve své pokoře dnes stejně jako tehdy nechce nikoho rušit svou přítomností. Ale všechno je radikálně proměněno, protože od chvíle, kdy se Bůh stal člověkem, člověk byl pozdvižen k Bohu, a to definitivně a bez výzev. Tím, že se Bůh stal jedním z nás, učinil nás podobnými sobě.

Díváme-li se na Vánoce z tohoto úhlu, pochopíme, jaká je naše pravda: Bůh je s námi, aby se stal Bohem pro nás. Tím, že se stal člověkem, přijal naše lidství. Je tedy nejen vedle nás, ale všechno, co je naše, je jeho, a všechno, co je jeho, je naše. Jeho vtělením se stáváme dědici jeho božství.

Naše pravda je především v naší důstojnosti. Od chvíle, kdy se Bůh stal člověkem, každý člověk jakožto člověk má božskou důstojnost: neměnnou a věčnou. Tato důstojnost je za-

ručena jednou provždy krví tohoto Boha, který se za nás obětuje na kříži. Jeho krev bude pečeti lásky věčného Boha k nám, k jednomu každému z nás.

Obrátíme-li svůj pohled k Marii, vidíme, že v jejím nejčistším lůně se Syn věčného Otce stal člověkem, přijal naše smrtelné tělo, stal se Slovem Otce. Působením Ducha Svatého se naše smrtelná skutečnost stala nesmrtelnou a náš pozemský pobyt se podobně jako voda v Kázně mění na nebeskou naději nesmrtelnosti.

V narození Pána se setkávají nebe a země a potvrzuje se: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, které ON miluje* (Lk 2,14).

Tak jako šepot vstupuje do temných zákoutí lidských dějin světlá jistota, že **Boží sláva je po-**

kojem člověka a že pokoj člověka oslavuje Boha.

Bůh se raduje z člověka, který má pokoj v srdci, a člověk usku- tečňuje sám sebe, když hledá Boží slávu, zdroj svého pokoje.

Sám Bůh se stává člověkem pro svou slávu a aby naplnil to, co se rozhodl uskutečnit ve své lásce bez hranic: zbožstit člověka. Za to byl ochoten zaplatit jakoukoliv cenu, i cenu nejvyšší, cenu vlastní krve, jen aby viděl, že jeho láska se uskutečnila. Noc ani smrt nemůže být překážkou Boží slávy, která je slávou života, a to života věčného: života darovaného skrze Marii, života obětovaného v Eucharistii, života, který je nám sdělován v neustálém náporu času.

Tento Život je naše pravda a naše důstojnost a naše důstojnost se naplňuje v lásce Matky a jejím naplněním je zjevení, jaké je nyní poslání člověka: být dítětem v pozeňnaném Synu Otce.

Každý člověk je neodvolatelně povolán, aby přijal na sebe tuto synovskou důstojnost. V Bohu, který se vtěluje, již není rozlišení: On obětuje svou božskou věčností všem: ubožákovi, kterého události utlačují, zapomenutému starci, nejistému mladíkovi na cestě jeho života, trpícímu schvácenému bolestí, všem ztroskotancům, kteří se cítí jako zbloudilí, neschopní dosáhnout cíle. Protože On, Bůh veškeré moci, se stal posledním, aby spasil všechny, úplně všechny, protože každý je projevem jeho slávy.

V každém z nás je část toho posledního, kterým se Ježíš chtěl stát. V každém z nás je něco, co nepřijímáme, co nechceme a odmítáme. Je to slabost našeho lidství. Ale ON přišel právě pro tuto slabost. Radostné Vánoce!

Maria Auxiliatrice 11/2002
překlad -lš-

Jde o nový smysl pro realitu: **Bůh je blízko**, působí, i když tajemným způsobem, v našem každodenním životě, hodinu po hodině. V naší Bohu uzavřené době je obtížné brát vážně slovo za slovem, co říká žalmista, ale on skutečně popisuje rozhodující realitu našeho života: *Spravedliví volali, a Hospodin je vyslyšel, vysvobodil je z každé jejich tísně. Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce, na duchu zlomené zachraňuje* (Ž 34,18n).

Jen ten, kdo bere toto poselství vážně, dospěje k realistickému pohledu na svou existenci.

I když apoštol Pavel píše: *A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani anděl, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nás nemůže odloučit od Boží lásky v Ježíši Kristu, našem Pánu* (Řím 3,38), nelze to odbývat jako povznášející literaturu.

Tento úryvek popisuje přesně realitu života: Ježíš Kristus je nablízku. A proto platí: *neboj se! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobru* (Řím 8,28).

Je to jistě obtížné, uchovat si v každodenním shonu vědomí Boží přítomnosti. Odtud tolik starostí a úzkostí, které přepadají i nás křesťany; vím, o čem mluvím. O to je ale důležitější připomínat si navzájem naše zkušenosti.

Na počátku třetího tisíciletí jsme my křesťané obzvláštním způsobem povoláni přinést skrz naskrz malomyslnému světu poselství o radosti ze života s Ježíšem Kristem, která je bez úzkosti. Nebojácnost apoštolů od základu proměnila pohanský svět antiky. Proč by naše nebojácnost a radost neměly mít na dnešní svět stejné účinky?

Proto ještě jednou: „Nebojte se, otevřete dokořán dveře Kristu!“

Vision 2000 - 6/2003
překlad -lš-

Bašta Pána Boha (49-50)

„Znáš tady toho starce?“

„Toho jsem ještě nikdy neviděl,“ bručí André a dívá se udiveně na kamaráda. „Copak s ním je?“

„Copak s ním je? No přece bratránek, kterého jsme půl roku v pirátské jeskyni skrývali a krátili, je tady!“

Tu vyrazil také André radostný výkřik, skočil k převlečenému knězi, tiskl mu pevně obě ruce a volal: „To se zase bude kuchařka divit, jaké strašidelné události se budou v její kuchyni dít!“

„To nebude nutné,“ směje se kněz. „Zůstaneme tu jen na jednu noc.“

Také pachtýř a jeho žena měli nesmírnou radost, když svého příbuzného, o jehož osud měli veliké starosti, viděli před sebou živého a zcela zdravého. Nejraději by si ho byli ponechali již pořád u sebe. Ale nakonec souhlasili, že si zde odpočine jen jeden den a noc, když jim Coudrin vysvětlil, proč rozhodně nemůže déle zůstat.

Také Robert Bernard rychle uzavřel s oběma chlapci přátelství. Když se však ráno při loučení váhavě ptal kněze, zda tady skutečně musí zůstat, potěšilo ho z celého srdce, když slyšel odpověď, kterou mu zašeptal kněz tehdy v noci ve stodole: „Ne, Roberte, zůstaneme spolu.“

V „HLAVNÍM STANU“ PÁNA BOHA

Opět jsou zralé třešně v Montbernage. Zase se potuluje kocour Felix farskou zahradou a mžourá po zelených větvích, jestli tam na něj nečeká nějaká opořená pochoutka k snídani. Ale v korunách třešní zůstává ticho. Zdá se, jako by v této strašné době nejen lidé, ale i ptáci zapomněli zpívat. Ostatně, pohled, který se starému kocourovi nabízel, byl vskutku bezútešný. Zeleninové záhony na farské zahradě vypadaly zanedbaně. Zelené hlávky zelí a salátů visely unaveně

a vyschle a jen plevel je bujně přerůstal.

Pustý, opuštěný byl také velký dům. Jeho jedinými obyvateli byl kocour a naštěstí ještě pár myši, na které mohl podnikat lov, když ho moc trápil hlad. Odpadlý farář, který zde bydlel, byl před několika týdny na náměstí popraven. Skončil v beznaději. Jeho žena, kterou kdysi uctíval jako bohyni rozumu na oltáři kostela v Montbernage a se kterou se krátce nato oženil, zmizela neznámo kam. Nikdo neví, kde vězí.

Kolem farské zahrady se právě namáhavě kulhal, opíraje se o své hole, nějaký muž. Na konci zídky zůstane stát, setře si pot z čela, neboť slunce páli bez slitování, třebaže je teprve červen.

Na ulici je ticho. Vesnice je jako po vymření. Ale z Kostelní uličky se náhle ozývají rychlé kroky. Na rohu ulice prudce zahýbá nějaký chlapec. O vlásek, a byl by mrzáka porazil.

„Hloupý klacku, copak nemůžeš dávat pozor?“ zabručel na něho postižený a pevněji sevřel své hole. Chlapec ohromně vykoktá nějakou omluvu, ale najednou se prudce odmlčí a zírá překvapenými očima na mrzáka proti sobě.

„Mistře Cassandre, proboha, jste to skutečně vy?“ „Ovšemže jsem to já,“ odpovídá muž s bolestným úsměvem. Potom

si udiveně prohlíží černošasého urostlého mládence a říká:

„Ano, a ty jsi zase opravdu Robert Bernard. Ale chlapče, kdepak jsi vězel? Pohřešovali tě všichni už týdny za tu dobu, co jsem doma. Ale nezírej na mě tak přece! Jo, jo, noha zůstala ve Vendée. Ten Cassandre, který mohl zvednout z příkopu vůz i s voly, se stal mrzákem, který si musí dávat pozor i na takového budižkničemu, aby ho neporazil na zem! Chachacha!“

„Neudělal jsem to naschvál,“ omlouval se chlapec rozpačitě. „Víte, nebyl jsem ještě doma u matky.“

„Tak, tak!“ usmívá se ubohý kovář dobromyslně. „Pak si musíš ovšem pospíšit. Tak jenom běž!“

Ale chlapec ještě něco tíží na srdci.

„Copak se stalo s pekařem Convertierem?“ ptá se nejistě. „Ten byl přece s vámi ve Vendée také.“

„Oh, ten je zase doma zdrav a peče chleba. Všechny čtyři končetiny si přinesl zpět, třebaže se opravdu nešetřil, když šel proti rudým. Je to zázrak, že zůstal celý. Ale jeho žena a chlapec se za něj určitě hodně modlili. Proto si svoje čtyři pracky uchoval. Ale kdo se měl modlit za starého mládence Cassandre? No jo, asi proto jsem to takhle pořádně slízl. Chachacha!“

„Bohu díky!“ řekl Robert Bernard, který snad ani konec řeči pořádně neslyšel... „Co ří-

káš Bohu díky, ty klacku, když jsem ztratil hnátu?“ hartusil Cassandre.

„Ale tak jsem to nemyslel,“ vysvětloval chlapec se zarděním. „Myslím jen Bohu díky za to, že je pekař Convertier zase doma a zdrav. To má Pavel radost!“

„Ano, ten troubí opět z plného srdce!“

„Brzy už ho budu při tom poslouchat!“ směje se Robert ve sebe. „Ale teď běžím k mamince. Sbohem, mistře Cassandre!“ A už je hoch na rohu další ulice.

Šťěstí paní Gusty bylo nepopsatelné, když měla svého nejstaršího zase doma. Starostí o něj jí zbělely vlasy a do tváře jí soužení vepsalo několik vrásek. Radostí ztratila řeč, a zatímco jí chlapec vyprávěl se zářícíma očima o Božích cestách městy a vesnicemi diecéze, dívala se stále jen na něj, do jeho pohublého chlapeckého obličejce, tiskla jeho útlé ruce a konečně řekla: „Že už jsi zase zpět!“

„Ale, maminko, myslím, že jsi mě vůbec neposlouchala!“ namítl Robert vyčítavě.

„Ale ano, všechno jsem slyšela!“ bránila se paní Gusta poněkud nejistě. „Ale jen když jsi zase doma.“

„Ovšem, ale brzy jdeme zase na to! Smím přece znovu s ním, že ano, mami?“

„Musím o tom nejdřív s farářem Coudrinem promluvit. Kdepak teď vlastně je?“ odpověděla matka váhavě.

„To nesmím říct nikomu než tobě,“ pravil chlapec tajemně. „Bydlí v Oleronově ulici v Poitiers.“

„Můj Bože,“ povzddechla paní Bernardová, „prezident trestního soudu vypsál na jeho hlavu tisíc franků.“ „Ten si ale dělá ohromné výdaje,“ zasmál se Robert a mnul si spokojeně ruce.

Později to knězi Coudrinovi stále připadalo jako zázrak Prozřetelnosti, že jeho zpáteční cesta vedla právě do Oleronovy ulice.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 15

Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“

Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“

Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Ve dnech hrozného teroru se zde lidé sjednotili a nasadili své životy do Boží služby. Dům v Oleronově ulici by se mohl bez nadsázky nazývat hlavním stánem Pána Boha v Poitiers. Dámy z města zde založily společnost, která neměla žádná pravidla a sliby, ale členové přísahali, že budou sloužit Boží věci, kdekoliv se k tomu naskytne příležitost. Jen několik z nich bydlelo stále v Oleronově ulici, ale většina šla po denní práci domů.

Byla to obrovská pracovní zátež, kterou na sebe „Osamělé“ – tak se společenství žen nazývalo – dobrovolně přijaly. Pátraly po každé bídě a nouzi. Přinášely útěchu i do každé podkrovní světničky, v níž nějaká bolest trýznila lidské srdce. Nosily tajně polévku a chléb do mnoha ubohých obydlí a všude zanechávaly tyto statečné pomocnice spolu se svým darem i záblesk radosti a paprsek naděje. Pečovaly o zanedbané, opuštěné děti, česaly jejich rozčuchané hlavy, zašívaly jim roztrhané šaty a poučovaly je o svaté víře. Tak se stávaly jejich kuchyně a světnice Božím domovem, v němž chlápce z ulice naslouchali se zářícíma očima slovům některé z „Osamělých“.

Obzvláště se však tyto ženy staraly o bezpřísežné kněze, kteří byli právě v oněch hrozných letních dnech roku 1794 pronásledováni s nesmiřitelným vztekem.

Dnem i nocí byl pro ně dům v Oleronově ulici otevřen. Petr Coudrin byl dojat a naplněn hlubokou úctou, když ho slečna Geoffroyová prostým způsobem informovala o společenství „Osamělých“.

„Dá Bůh,“ řekl dojatě, „že „Osamělé“ jednou nebudou už osamělé, že jejich dílo bude zjevné celému světu. Ale řekněte mi přece, slečno, odkud k tomu všemu berete sílu? Víte přece, že každým svým dobrým skutkem uvádíte vlastní život do největšího nebezpečí. Nebudou vás šetřit, až vás vyslídí. Jak je to mož-

né, že slabé ženy mají tak statečná srdce, když i ti nejodvážnější klesají na mysli? Odkud tedy berete tu úžasnou sílu?“

Tu se oči ušlechtilé ženy jasně rozzářily.

„Pojďte se mnou, důstojnosti,“ odpověděla a vedla kněze do prostorného pokoje, u jehož čelní stěny byl postaven jednoduchý oltář. Obětní stůl byl celý ozdoben růžemi a mezi nimi bylo rozestavěno několik bílých svící. Před svatostánkem hořel malý červený plamen.

„Věčné světlo,“ vydechl Petr Coudrin tiše, aby nerušil dvě dámy, které klečely před oltářem v hluboké zbožnosti. „Věčné světlo! Máte zde Nejsvětější svátost?“

Slečna Geoffroyová mlčky přikývla. Nato klesl také kněz s úctou na kolena a modlil se za statečné „Osamělé“, uprostřed nichž si Bůh rozbil svůj stan.

„Dvě z nás drží ve dne v noci stráž před svatostánkem,“ vysvětlovala slečna, když s knězem zase opustila malou kapli. „Vždy se u nás najde nějaký kněz, který zde slouží mši svatou. A hodiny adorace, jichž se všechny účastníme, nám dávají sílu a odvahu, abychom nemalomyslně.“

„A nebojíte se, že vaše tajemství bude odhaleno?“ zeptal se Coudrin, plný tichého obdivu.

„Bůh je s námi a bude nás ochraňovat,“ jednoduše odpověděla slečna.

Tu jí kněz stíkl s pohnutím ruku a řekl: „Vy mě zahanbujete!“

Od té noci, kterou strávil na slámě v Chatellerault, už neopustil kněze plán hledat lidi, kteří by byli ochotni přinést oběť a smír, činit Bohu zadostiučinění za zločiny doby a prosit ho, aby svou hroznou ruku obrátil k požehnání. Nyní ho samého přivedl Bůh do společenství lidí, kteří už Coudrinovy nejkrásnější myšlenky uskutečňovali ve svém životě.

Brzy poprosily ženy kněze, aby byl jejich stálým duchovním vůdcem a rádcem, a Coudrin cí-

til, že stojí před začátkem nového životního úkolu.

Rudým nezůstalo dlouho utajeno, že se Coudrin nachází opět ve městě; nebylo mezi nimi jediného, kdo by si nebyl rád vydělal odměnu 1000 franků za jeho dopadení.

S nebezpečím ale rostla v knězi neochvějná vůle a nadpozemská síla.

Jiní bezpřísežní, kteří se ještě v Poitiers ukrývali, ho také napomínali k obezřetnosti. Sám statečný Soyer, který se během Coudrinovy nepřítomnosti vrátil zpět do města, ho zapřísahal, aby se přece šetřil.

„Víš dobře, příteli,“ řekl mu jednoho dne, „že nejsem žádný zbabělec, ale jak ty si počínáš, to už je víc než statečné, to je šíleně smělé, opovázlivé! Odejdi raději z Poitiers! Zde tě už pozná pomalu každý rudý gauz a ani tvoje nejlepší maskování tě už neuchrání. Odejdi tedy odtud!“

Coudrin měl na rtech prudkou námitku. Protože však četl ve tváři přítele hlubokou vážnost a obavy, řekl klidně: „Nemohu už odtud! Věř mi!“

„Vím, „Osamělé“ v Oleronově ulici tě zadržují!“ vyhrkl Soyer rozhořčeně.

„Ano, máš pravdu,“ odpověděl Coudrin vážně. „Bůh mě k nim zavedl. Nemohu nyní ty statečné lidi opustit. Věř mi, připadalo by mi to jako útěk od praporu, jako útěk před svatou vůlí Boží, která mi tu přidělila nové nádherné pracovní pole.“

„Slib mi aspoň, že budeš opatrný,“ prosil ho přítel s upřímnou obavou. „Nechod' už za bílého dne po ulici, nechod' už do vězení! To přece nemůže šťastně pokračovat donekonečna. Běžíš tak přímo na popravistiště!“

„Ne, ne, můj nejmilejší,“ usmál se Coudrin, „cítím, že mě bude Bůh chránit. Vím, že si mě vyhlédli k ještě větší práci.“

Na to se Soyer vzdal a dále přítele nepřemlouval.

Jednoho rána se ale Coudrin stal svědkem toho, jak přítel s ně-

kolika dalšími o něco losovali stěbly slámy.

„No copak, hraje v kostky?“ zasmál se.

„Losujeme, kdo tě smí doprovodit na popravistiště!“ odpověděl Soyer smutně. Coudrin se ale jenom smál a poznamenal:

„Zbytečně se namáháte! Dejte si jen sami pozor, ať já vás tam nemusím doprovázet!“

Potom se chystal, stále ještě se smíchem, na cestu k nemocnému, ke kterému ho zavolala jedna z „Osamělých“.

Když pak opustil dům umírajícího a pokračoval v cestě ulicí Větrných mlýnů, zpozoroval, že ho sleduje několik podezřele vyhlížejících postav.

Byla to náhoda, nebo ho poznali?

Coudrin zrychlil své kroky, ale pronásledovatelé se nedali setrást. Zahnul za rohy několika ulic. Zůstali však těsně za ním.

„Tedy pronásledován,“ zabručel kněz. „Že by snad přece jen měli spolubratři pravdu s těmi stěbly slámy?“

Začal utíkat. Také pronásledovatelé se dali do běhu. Jeho náskok byl nepatrný a navíc hrozilo nebezpečí, že by mohl ještě k tomu narazit na hlídkující revoluční vojáky. To by byl všemu jistý konec.

Kněz prudce zahnul do další ulice. Pozdě zpozoroval, že tato ulice vede přímo na tržiště, kde by ho určitě zadrželi.

Štvaný se nejistě ohlíží. První z pronásledovatelů se už právě řítí za rohem ulice. Tu vidí Coudrin v přízemí jednoho velkého domu otevřené okno. Slyší ještě, že tam někdo hraje na klavír. Bez rozmýšlení skočí mohutným skokem otevřeným oknem dovnitř.

„Zachraňte mě, jsem kněz a pronásledují mě!“ zvolal rychle k neznámé vznešené dámě, která rychle vyskočila od klavíru, na který hrála.

(Pokračování)

Liturgická čtení

Neděle 21. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: Mich 5,1-4a
 Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
 Odp.: 4 (*Pane, Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
 2. čt.: Žid 10,5-10
 Ev.: Lk 1,39-45

v noci:

1. čt.: Iz 9,1-3.5-6
 Ž 96(95),1-2a.2b-3.11-12.13
 Odp.: Lk 2,11 (*Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.*)
 2. čt.: Tit 2,11-14
 Ev.: Lk 2,1-14

Pondělí 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Sam 1,24-28
 1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd
 Odp.: srov. 1a (*Srdce mé jása v Bohu, mém spasiteli.*)
 Ev.: Lk 1,46-56

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11-12
 Ž 97(96),1+6.11-12
 Odp.: *Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.*
 2. čt.: Tit 3,4-7
 Ev.: Lk 2,15-20

Úterý 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1-4.23-24
 Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14
 Odp.: Lk 21,28 (*Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.*)
 Ev.: Lk 1,57-66

Čtvrtek 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)
 2. čt.: Žid 1,1-6
 Ev.: Jan 1,1-18

Středa 24. 12. – ferie (ráno)

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
 Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
 Odp.: srov. 2a (*O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.*)
 Ev.: Lk 1,67-79

Pátek 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60
 Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17
 Odp.: 6a (*Do svých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*)
 Ev.: Mt 10,17-22

večer:

1. čt.: Iz 62,1-5
 Ž 89(88),4-5.16-17.27+29
 Odp.: 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
 2. čt.: Sk 13,16-17.22-25
 Ev.: Mt 1,1-25

Sobota 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4
 Ž 97(96),1-2.5-6.11-12
 Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
 Ev.: Jan 20,2-8

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 12.	22. 12.	23. 12.	24. 12.	25. 12.	26. 12.	27. 12.
Antifona	122	122	122	122	154	1617	1621
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	122	122	122	122	154	1617	1621
Antifony	116	124	125	150	160	1618	1621
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	116	143	146	150	161	1618	1622
Antifona k Zach. kantiku	116	143	146	150	161	1619	1622
Prosby	117	143	147	150	161	1619	1622
Záv. modlitba	117	143	147	151	162	1619	1623
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	123	123	123	155	155	155
Antifony	124	124	124	124	162	156	156
Žalmy	1142	1157	1172	1188	162	1219	1234
Krátké čtení	118	144	147	151	164	1619	1623
Záv. modlitba	117	143	147	151	164	1619	1623
Nešpory:							
Hymnus	121	121	121	121	157	153	153
Antifony	114	119	124	125	157	165	169
Žalmy	1133	1146	1161	1177	157	165	1649
Kr. čtení a zpěv	115	119	145	148	159	176	169
Ant. ke kant. P. M.	139	142	145	149	159	176	170
Prosby	115	119	145	149	159	176	170
Záv. modlitba	117	117	143	147	160	177	173
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1242	1238	1238

ČLOVĚK NEPOCHÁZÍ Z OPICE

Stále více vědců je přesvědčeno: Svět stvořil Bůh

Stále více vědeckých poznatků svědčí o tom, že svět stvořil Bůh. K tomuto závěru dospěl informatik Werner Gitt z Braunschweigu (Německo) po šestidenním celoevropském kongresu o kreacionismu, který se konal v jižním Švédsku v Gullbranngardenu. Gitt byl od r. 1978 do 2002 ředitelem a profesorem Fyzikálně – technického spolkového ústavu v Braunschweigu a je místopředsedou studijní společnosti „Wort und Wissen“ (Slovo a věda).

Jednání kongresu se účastnilo na 150 geologů, fyziků, chemiků, biologů a inženýrů z 15 zemí. Shodli se na tom, že je nemožné, aby svět vznikl evolucí. Jak ukázal fyzik Lee Spetner (Jeruzalém), nejsou vůbec žádné důkazy, že by informace vznikaly samy o sobě. Všechny zkoumané změny genů dokazují naopak, že mutace v molekulární oblasti vede k ztrátě informací.

Anglický univerzitní docent Stuart Burgess (Bristol) odmítl tvrzení, že z biologického hlediska jsou jen nepatrné rozdíly mezi člověkem a opicí. Podrobná zkoumání kosterní soustavy, řeči a 18 dalších znaků dokazují úplný opak. Je vyloučeno, aby se člověk vyvinul z opice.

Komma 19/2003

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na **přednášku Pavla Kábrta „Darwinovy tragické omyly, aneb co nás ve škole neučili“**, která se bude konat v **úterý 6. ledna 2004 v 18 hod.** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

MOHELNICKÝ BETLÉM, dílo řezbáře Josefa Nedomiela ze Starého Města u Bruntálu (*9. 11. 1909 – † 21. 5. 1990), je každoročně instalován v kapli sv. Anny farního kostela sv. Tomáše Becketa, kde je přístupný široké veřejnosti. Dřevěný, vyřezávaný a mechanický betlém je umístěn na ploše 6x7 metrů (42 m²). První budovy a figurky začal autor pan Josef Nedomiel vyřezávat v roce 1964 a poslední figurky vyřezal v roce 1987. Součástí tohoto vzácného řezbářského díla je několik přesných maket známých budov, jako je např. kostel sv. Tomáše Becketa, dnešní budova mohelnického muzea (bývalá fara), hrad Bouzov, Karlštejn, vodní mlýn v Křížlících, zvonička v Bludově a Kraměrova vila, stojící na skále nad hrází přehrady ve Znojmě. V pohybu je vodní a větrný mlýn, horníci pracující ve slují a nad nimi pak dvě patra darovníků. V pohybu je také pes, obíhající stádo oveček, a dvě ovečky, které kývají hlavou. Výška figurek, kterých je zde celkem 24, se pohybuje od 15 do 19 cm.

Otevřeno pro veřejnost:

24. 12. 2003	Štědrý den	po půlnoční mši svaté	
25. 12. 2003	Narození Páně	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
26. 12. 2003	Sv. Štěpán	11 – 12 hod.	13 – 16.30 hod.
27. 12. 2003	sobota	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
28. 12. 2003	Svaté rodiny	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
29. 12. 2003	Sv. Tomáš Becket	10 – 12 hod.	13 – 18 hod.
30. 12. 2003	úterý	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
31. 12. 2003	Sv. Silvestr I.	10 – 12 hod.	14 – 16 hod.
1. 1. 2004	NOVÝ ROK	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
2. 1. 2004	pátek	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
3. 1. 2004	sobota	10 – 12 hod.	14 – 16 hod.
4. 1. 2004	neděle	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
5. 1. 2004	pondělí	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
6. 1. 2004	Tři králové	10 – 12 hod.	14 – 16 hod.

Dále bude betlém přístupný veřejnosti až do Hromnic (2. 2. 2004) v těchto termínech: úterý, čtvrtek, sobota: 15 – 16 hod., neděle: 14 – 17 hod.

O nedělích bude betlém rovněž přístupný po dopoledních bohoslužbách, které začínají v 9.45 hod. Mimo uvedené časy je možno navštívit tento betlém (zájezdy, větší výpravy, skupinky apod.) pouze po předchozí telefonické dohodě na čísle 606 933 463.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO 2003

V letošním roce budou opět skauti rozvážet betlémské světlo z Brna do celé republiky, a to v sobotu dne 20. 12. 2003 těmito vlaky:

* R č. 670 (Vysočina) Brno – Havlíčkův Brod – Praha – Karlovy Vary, odjezd z Brna v 5.20 hod., příjezd do Karlových Varů – dol. nádr. ve 12.59 hod.

R č. 980 Havlíčkův Brod – Pardubice, odj. Havl. Brod v 7.36 hod., příj. Pardubice hl. n. 9.18 hod.

R č. 652 Praha – Plzeň – Františkovy Lázně, odj. Praha – hl. n. v 10.20 hod., příj. Františkovy Lázně ve 14.19 hod.

* R č. 970 (Svitava) Brno – Hradec Králové, odj. Brno 5.50 hod., příj. Hradec Králové 8.30 hod.

R č. 680 (Nisa) Hradec Králové – Liberec, odjezd Hradec Králové v 8.47 hod., příj. Liberec 11.35 hod.

* R č. 433 (Beskyd) Brno – Přerov – Hranice – Ostrava – Třinec s odjezdem z Brna v 6.00 hod., příj. Třinec 9.27 hod.

Os č. 3205 Hranice na Moravě – Horní Lideč, odjezd z Hranic v 8.34 hod., příj. Horní Lideč 9.49 hod.

* R č. 905 (Praděd) Brno – Olomouc – Zábřeh – Jeseník, odjezd z Brna v 6.00 hod., příj. Jeseník 10.09 hod.

Sp č. 821 Olomouc – Opava, odj. Olomouc v 7.57 hod., příj. Opava – východ 10.08 hod.

Os č. 14006 Olomouc – Blatec – Vrbátky – Prostějov, odj. z Olomouce hl. n. v 8.03 hod., příj. Prostějov v 8.31 hod.

Os č. 3810 Prostějov – Kostelec na Hané – Senice na Hané – Olomouc, odj. z Prostějova hl. n. v 10.21 hod. s příjezdem do Olomouce hl. n. v 11.50 hod.

Os č. 13714 Zábřeh na Moravě – Šumperk, odj. Zábřeh 8.42 hod., příj. Šumperk 9.05 hod.

Os č. 13764 Šumperk – Kouty nad Desnou, odj. Šumperk 9.45 hod., příj. Kouty nad Desnou 10.24 hod.

* R č. 723 Brno – Veselí nad Moravou, odj. z Brna 7.06 hod., příj. Veselí nad Moravou v 8.39 hod.

Os č. 4337 Veselí nad Moravou – Vlárský průmysk, odj. z Veselí n. Mor. v 9.06 hod., příj. Vlárský průmysk v 10.55 hod.

* R č. 277 (Slovan) Brno – Břeclav, odj. Brno v 9.46 hod., příj. Břeclav v 10.20 hod.

R č. 232 (Svatopluk) Břeclav – Otrokovice, odj. Břeclav v 11.41 hod., příj. Otrokovice ve 12.31 hod.

* R č. 666 (Junák) Brno – České Budějovice – Plzeň, odjezd z Brna v 15.38 hod., příjezd Plzeň hl. n. ve 22.36 hod.

Přineste si s sebou k vlaku lucerny, kahany a lampy a skauti vám odpálí od svých svítilidel. Světlo potom doneste svým přátelům a známým, nemocným, starým a opuštěným lidem, do svých domovů a všem, kterým toto vánoční spojení s ostatními lidmi dobré vůle udělá radost! S plamínkem lampy nebo svíčky chceme předávat i malé zrníčko poselství: „Pokoř lidem dobré vůle.“ Milostiplné vánoční svátky a jejich plné duchovní prožití přejí SKAUTI.

VÁNOCE V BAZILICE NA STARÉM BRNĚ

Štědrý den 24. 12. – mše svatá pro děti a rodiče v 15.00 hod. – půlnocní mše svatá ve 22.00 hod. ● Slavnost Narození Páně 25. 12. – mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a v 17.00 hod. ● Sv. Štěpána 26. 12. – mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 hod. ● Sv. Silvestra 31. 12. – mše svatá v 17.00 hod. ● Nový rok – Matky Boží 1. 1. 2004 – mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a v 17 hod. Všem malým bratřím, sestrám a přátelům přejeme požehnané a radostné Vánoce, šťastný celý nastávající rok 2004. Vaši starobrněští bratři augustiniáni z Mendlova náměstí.

Upozorňujeme, že vyšla **videokazeta o životě otce arcibiskupa Karla Otčenáška**. Autory jsou manželé Bečičkovi z Přelouče, vydalo VaF studio Přelouč 2003, čas 47 minut, cena kazety je 249 Kč. Kazetu je možno objednat na adrese: VaF studio, P.O. BOX 83, 535 01 Přelouč, tel. 603 246 877, e-mail: vafstudio@seznam.cz. Kazeta je k dostání také v knihkupectvích Pastýř a Pax v Hradci Králové.

Římskokatolická farnost sv. Václava v Olomouci srdečně zve na **výstavu fotografií o obnovení mariánského sloupu** v dómské kryptě. Výstava potrvá do 4. 1. 2004. (Přístupná je v tyto hodiny: Út–So 9.00–17.00 hod., St 9.00–16.00 hod., Ne 11.00–17.00 hod.)

Liturgická čtení

Neděle 28. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12–21

Ev.: Lk 2,41–52

večer:

1. čt.: Gn 1,14–18 nebo Nm 6,22–27

Ž 8,2a+4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29–31 nebo Jak 4,13–15

Ev.: Mt 6,31–34 nebo Lk 12,35–40

Čtvrtek 1. 1. – slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Pátek 2. 1. – památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19–28

Sobota 3. 1. – nez. pam. Nejsvětějšího jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29–34

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 12.	29. 12.	30. 12.	31. 12.	1. 1.	2. 1.	3. 1.
Antifona	170	154	154	154	193	1734	154
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	171	154	154	154	193	1734	154
Antifony	171	180	184	188	195	890	906
Žalmy	813	813	813	813	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	172	180	185	188	195	1735	208
Antifona k Zach. kantiku	172	181	185	189	195	1275	208
Prosby	172	181	185	189	195	1724	209
Záv. modlitba	173	181	185	190	196	1275	209
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	155	155	155	155	155
Antifony	156	156	156	156	156	156	156
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	173	182	186	190	196	206	209
Záv. modlitba	173	181	185	190	196	206	209
Nešpory:							
Hymnus	153	153	153	153	191	197	1736
Antifony	169	174	165	165	192	198	200
Žalmy	1649	1661	165	165	1649	1661	901
Kr. čtení a zpěv	169	175	183	187	192	199	1737
Ant. ke kant. P. M.	170	175	183	187	192	199	1276
Prosby	170	175	183	187	193	199	1731
Záv. modlitba	173	173	181	185	196	196	1275
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Tomáš Akvinský: O PRAVDĚ - O MYSLI

Otázky De veritate a De mente sv. Tomáše Akvinského, které tato publikace nabízí v novém českém překladu (současně s latinskou předlohou), patří do širšího stejnojmenného pojednání De veritate. V otázce O pravdě Tomáš identifikuje hledanou pravdu s Bohem, tedy s bytím o sobě; v pravdě pak nachází smysl a cíl lidské existence. Otázka O myslí zkoumá mysl v jejích schopnostech. Úvodní studii napsala Martina Štěpinová OP – zkoumá v ní východiska pojetí pravdy u sv. Tomáše.

Krystal OP, brož., zúž. A5, 360 stran, 198 Kč

J. M. S.: MOUDROST NEMOCNÝCH

Autor této malé brožurky se krátce zamýšlí nad pojmy život, tělo, duše, zdraví, mládí a stáří. Hlavní důraz klade na nemoc a smrt. Odráží se zde hledání a zkušenosti nemocných, jak je pisatel měl možnost zachytit.

Trinitas, brož., 174x105 mm, 48 stran, 49 Kč

Jan Dobraczyński: LISTY NIKODĚMOVY

Historický román, který zavádí čtenáře do Palestiny do doby před dvěma tisíci lety, kdy Ježíš zahajuje své veřejné působení a kromě jiného také radikálně mění způsob života farizeje Nikodéma. Učený Niko-

dém je tak zasažen setkáním s Ježíšem, že začíná přemýšlet zcela jinak než zbožní Židé té doby, vyhledává Ježíše a vede s ním dlouhé dialogy, v nichž přehodnocuje své dosavadní nazírání na svět. O převratné změně, jež se v něm odehrává, podrobně informuje formou dopisů svého učitele Justa. V Nikodémových 25 listech je zachycen Ježíšův život od křtu až po jeho nanebevstoupení a Nikodém plasticky líčí události, jež sám neviděl.

Paulinky, brož., A5, 368 stran, 210 Kč

Miloš Doležal: CESTY BOŽÍM (NE)ČASEM

Výbor z řady rozhovorů a setkání s osobnostmi české kultury, církve a vědy, které přes totalitní nástrahy 20. století a životní zkoušky nepřestaly hledat smysl stvoření. V této publikaci se můžeme setkat s Marií Zahradníčkovou, Milošem Sádlem, Marií Tomášovou, Josefem Svobodou, Stanislavem Zedníčkem, Vojtěchem Jasným, Bohumilem Pavlokem, Ladislavem Simajchlem, Rudolfem Vrbou, Stanislavem Krátým, Gertrudou Gruberovou-Goepfertovou, Ivo Markvartem, Václavem Koovou a Antonínem Bradnou. Zmíněné osobnosti pak přibližují jejich černobílé portréty.

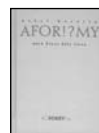
Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 182 stran, 179 Kč

Pavel Kosorin: AFOR!ZMY

Skrze aforismy Pavla Kosorina k nám promlouvá jeho humor a srdce, které umí naslouchat.

Cesta, váz., zúž. A6, 69 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;

tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1